ചെറുകഥ

ചെറുപ്പക്കാരിയായ ഭാര്യ

ആന്റൺ ചെക്കോവ്

രണ്ടോ മൂന്നോ വളഞ്ഞുതിരിഞ്ഞ തെരുവുകൾമാത്രം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ബി— എന്ന ചെറിയ പട്ടണം ഗാഢനിദ്രകൊള്ളുകയായിരുന്നു. നിശ്ചലമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ സമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു ശാന്തി നിറഞ്ഞിരുന്നു. വളരെയകലെ, തീർച്ചയായും പട്ടണത്തിനുപുറത്ത്, നേർത്ത പരുഷമായ സ്വരത്തിൽ ഒരു നായ കുരച്ചിരുന്നതല്ലാതെ വേറൊരു ശബ്ദവും കേൾക്കാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. നേരം പുലരി[illegible]ക്ക് ഏറ്റവുമടുത്തിരുന്നു.

എ[illegible]ാ പ്രാണികളും ഏറെ നേരമായി ഉറക്കത്തിൽ [illegible] ആഴ്ന്നിട്ട്. ഒരാൾമാത്രം ഉറങ്ങിയിരു[illegible]ന്നില്ല—ബി—യിൽ ഒരു ഔഷധപ്പീടിക[illegible] നടത്തിയിരുന്ന കമ്പൗണ്ടരായ ചെർണ്ണോ[illegible]മോർഡിക്കിന്റെ ചെറുപ്പക്കാരിയായ [illegible]. അവൾ മൂന്നുതവണ കിടക്കയിൽ [illegible]യ്ക്കുകിടന്നു, മൂന്നുതവണയും എഴുന്നേറ്റിരു[illegible]. എന്തുകൊണ്ടോ—അവളറിഞ്ഞില്ല—അവൾക്കുറങ്ങാൻകഴിഞ്ഞില്ല. അവൾ തന്റെ ശയനവസ്ത്രംമാത്രം ധരിച്ച് തുറന്ന ജന്നലിന്നടുത്തുചെന്നിരുന്നു തെരുവിലേയ്ക്കു നോക്കി. അവൾക്ക് വൈരസ്യവും വിഷാദവും അലോസരവും തോന്നി. എന്തിനെന്നറിയാൻപാടില്ലാതെ, കരയുവാനുള്ള അതിതാല്പര്യം അവളിലുളവാക്കി ഈ 'അലോസരം.' തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു ഉണ്ട കിടക്കുന്നതായും അതു തൊണ്ടയിലേയ്ക്ക് ഉയർന്നുയർന്നു വരുന്നതായും അവൾക്കു തോന്നി........ അവൾ അഞ്ചാറടി പിറകിൽ ചുമരിന്നരികത്തു ചുരുണ്ടുകൂടി, മധുരമായി കൂർക്കംവലിച്ചുകൊണ്ട് ചെർണ്ണോമോർഡിക് കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കൊതിയനായ ഒരു കൊതുക് അയാളുടെ മൂക്കിന്റെ പാലത്തിന്മേൽ കുത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അയാൾ അതറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, പട്ടണത്തിൽ ഓരോരുത്തനും ചുമയാണെന്നും, അതിനാൽ എല്ലാവരും തന്റെപക്കൽനിന്ന് 'ഡെന്മാർക്കിലെ രാജാ'വിന്റെ ചുമയ്ക്കുള്ള ദ്രാവകം വാങ്ങുകയാണെന്നുള്ള ഒരു മോഹനസ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ട് അയാൾ പുഞ്ചിരിപൊഴിച്ചുകൊണ്ടുമിരുന്നു. സൂചികുത്തുകളോ പീരങ്കിവെടിയോ താലോലിക്കലോ ഒന്നും അയാളെ ഇപ്പോൾ ഉണർത്തുവാൻ പര്യാപ്തമല്ല.

ഔഷധപ്പീടിക പട്ടണത്തിന്റെ മിക്കവാറും അങ്ങേ അറ്റത്താണ്. അതിനാൽ വ്യാപാരിയുടെ ഭാര്യയ്ക്ക് വയലുകൾ വളരെദൂരംവരെ കാണാമായിരുന്നു. പൗരസ്ത്യചക്രവാളം അനുക്രമം വിളർത്തുവരുന്നതും, ഒരു വമ്പിച്ച തീപ്പിടുത്തംകൊണ്ടെന്നപോലെ അതു പിന്നെ രക്തവർണ്ണമാകുന്നതും അവൾക്കു കാണ്മാൻകഴിഞ്ഞു. ദൂരത്തുള്ള കുറ്റിക്കാടുകളുടെ പിന്നിൽനിന്ന് ഒരു വലിയ വിശാലമുഖനായ ചന്ദ്രൻ അപ്രതീക്ഷിതമായി എത്തിനോക്കി. അതു ചുകന്നിരുന്നു (കുറ്റിക്കാടുകളുടെ പുറകിൽനിന്നു പൊന്തിവരുമ്പോൾ ചന്ദ്രൻ നിയമേന ലജ്ജാരുണനായിട്ടാണ് കാണപ്പെടാറ്.)

പെട്ടെന്ന് രാവിന്റെ ശാന്തിയിൽനിന്നു കാൽവെപ്പുകളുടെ ശബ്ദവും കുതിക്കറ്റിച്ചങ്ങലയുടെ കിലുക്കവും കേൾക്കമാറായി. സ്വരങ്ങളും അവൾക്കു കേൾക്കുവാൻകഴിഞ്ഞു.

"പോലീസ് ക്യാപ്റ്റന്റെ അടുത്തുനിന്നു ക്യാമ്പിലുള്ള വീടുകളിലേയ്ക്ക് മടങ്ങുന്ന ആപ്പീസ്സർമാരായിരിയ്ക്കണം അത്," കമ്പൗണ്ടരുടെ ഭാര്യ വിചാരിച്ചു.

അധികം താമസിയാതെ ആഫീസ്സർമാരുടെ വെളുത്ത മേല്ക്കുപ്പായങ്ങൾ ധരിച്ച രണ്ടു രൂപങ്ങൾ കാഴ്ചയിൽപ്പെട്ടു: ഒന്നു നീണ്ടു തടിച്ചതും, മറ്റതു നേർത്തുയരം കുറഞ്ഞതും....വേലിക്കരികത്തുകൂടി ഒരടിയ്ക്കു പിറകെ മറ്റേ അടി വലിച്ചുവെച്ചും തമ്മിൽ ഉറക്കെ സംസാരിച്ചും അവർ ആടിയാടി നടന്നു. ഔഷധപ്പീടികയുടെ മുൻവശത്തുകൂടെ കടന്നുപോകുമ്പോൾ അവർ ഗതി വളരെ മെല്ലെയാക്കുകയും മുകളിലുള്ള ജന്നലുകളിലേയ്ക്കു നോക്കുകയും ചെയ്തു.

"ഒരു മരുന്നുപീടികയുടെ മണം," മെലിഞ്ഞവൻ പറഞ്ഞു. "ശരി അതാണിത്! ആ, ഞാൻ ഓർക്കുന്നു....കഴിഞ്ഞ ആഴ്ച കുറച്ച് ആവണക്കെണ്ണ വാങ്ങുവാൻ ഞാനിവിടെ വന്നു. പുളിച്ച മോന്തയും കഴുതയുടെ കവിളെല്ലുമുള്ള ഒരു കമ്പൗണ്ടരുണ്ട് ഇവിടെ! അത്തരമൊരു കവിളെല്ല്, എന്റെ പ്രിയസ്നേഹിത! സാംസൺ ഫിലിസ്റ്റീൻകാരെ കൊന്നത് അത്തരമൊരു കവിളെല്ലുകൊണ്ടായിരിയ്ക്കണം."

"ഉം—അതെ," തടിയൻ ഒരു അഗാധസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു. "മരുന്നുവ്യാപാരി ഉറങ്ങുകയാണ്. അയാളുടെ ഭാര്യയും ഉറങ്ങുന്നു. അവളൊരു ചന്തമുള്ള പെണ്ണാണ്, ഒബ്ട്യോസോവേ!"

"ഞാൻ അവളെക്കണ്ടു. എനിയ്ക്കവളെ വളരെ ഇഷ്ടമായി....എന്നോടു പറയൂ ഡോക്ടർ, അവൾക്ക് ആ കഴുതയുടെ കവിളെല്ലിനെ പ്രേമിയ്ക്കുക സാധ്യമാണോ? കഴിയുമോ അവൾക്ക്?"

"ഇല്ല, മിക്കവാറും അവൾ അയാളെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല;" ഔഷധവ്യാപാരിയെ വിചാരിച്ചു വ്യസനിയ്ക്കുന്നതുപോലെ ഡോക്ടർ നെടുവീർപ്പിട്ടു. "ആ ചെറുപെണ്ണ് ജന്നലിന്നു പിന്നിൽ കിടന്നുറങ്ങുകയാണ്, ഒബ്ട്യോസോവേ, എന്താ? ചൂടുകൊണ്ട് തിരിഞ്ഞുമറിഞ്ഞുകിടന്ന്, അവളുടെ ചെറിയ വായ് പാതി തുറന്നു....ഒരു കൊച്ചുകാൽ കിടക്കയിൽനിന്നു പുറമെ തൂങ്ങിക്കൊണ്ട്. ഞാൻ വാതുകെട്ടാം, ആ വിഡ്ഢിക്കമ്പൗണ്ടർക്കറിയാൻവയ്യ അയാളെന്തൊരു ഭാഗ്യവാനായ പുള്ളിയാണെന്ന്....നിശ്ചയമായും ഒരു സ്ത്രീയും ഒരു കുപ്പി കാർബോളിക്കും തമ്മിൽ ഒരു വ്യത്യാസവും അയാൾ കാണുന്നില്ല!"

"ഞാൻ പറയാം, ഡോക്ടർ," ആപ്പീസ്സർ നിന്നുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. "നമുക്കു പീടികക്കകത്തു പോയി വല്ലതും വാങ്ങുക. പക്ഷെ, നാമവളെ കണ്ടേക്കാം."

"എന്തൊരാശയം—രാത്രിയിൽ!"

"അതിനെന്താ? രാത്രിയിലും ഒരാൾക്കു വേണ്ടതു നല്കുവാൻ കടപ്പെട്ടവരാണവർ. എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ചങ്ങാതി, നമുക്ക് അകത്തേക്കു പോവുക."

"നിങ്ങൾക്കു വേണമെങ്കിൽ...."

ജന്നൽമറയ്ക്കു പിന്നിൽ മറഞ്ഞിരു[illegible]ന്ന വ്യാപാരിയുടെ ഭാര്യ ഒരു അമർത്തിയ മണിയടി കേട്ടു. അവൾ തിരിഞ്ഞു ഭർത്താവിനെ നോക്കി; അയാൾ പഴയപടി പുഞ്ചിരിതൂകി മധുരമായ് കൂർക്കംവലിയ്ക്കുകയാണ്. ഉടുപ്പുവാരി മേലിട്ട്, നഗ്നപാദങ്ങൾ സ്ലിപ്പറുകളിലേക്കു തള്ളിക്കയറ്റി അവൾ പീടികയിലേക്ക് ഓടി.

ചില്ലുവാതിലിന്റെ മറുഭാഗത്ത് രണ്ടു നിഴലുകൾ കാണ്മാൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞു. വ്യാപാരിയുടെ ഭാര്യ വിളക്കു മുകളിലേക്കു തിരിച്ച് വാതിൽ തുറക്കുവാൻ അങ്ങോട്ടു ധൃതിപ്പെട്ടുചെന്നു. ഹൃദയം ശക്തിയിൽ മിടിയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അപ്പോൾ അവൾക്കു വൈരസ്യമോ വിഷാദമോ, കരയാനുള്ള താല്പര്യമോ തോന്നിയില്ല. തടിച്ച ഡോക്ടരും മെലിഞ്ഞ ഒബ്ട്യോസോവും അകത്തേക്കു കടന്നു. ഇപ്പോൾ അവൾ അവരെ നല്ലപോലെ കണ്ടു. ഡോക്ടർ മാംസളനും ഇരുണ്ട നിറമുള്ളവനുമായിരുന്നു. അയാൾക്ക് ഒരു താടിയുണ്ട്. അയാളുടെ ചലനങ്ങൾ നന്നേ പതുക്കെയുമാണ്. അയാൾ കുറച്ചൊന്നിളകിയാൽ മതി അയാളുടെ മേല്ക്കുപ്പായം പിഞ്ഞുവാനെന്നു തോന്നും. അയാളുടെ മുഖത്തു വിയർപ്പുതുള്ളികൾ പൊന്തിവന്നിരുന്നു. ആപ്പീസ്സർ തുടുത്തു, വൃത്തിയായി ക്ഷൗരംചെയ്യുവനും, ഒരു സ്ത്രീയുടെ മട്ടെല്ലാമുള്ളവനും, ഒരിംഗ്ലീഷ് ചമ്മട്ടിപോലെ എളുപ്പത്തിൽ വളയുന്നവനുമായിരുന്നു.

"ഞാൻ നിങ്ങൾക്കെന്താണ് തരേണ്ടത്?" മാറിടത്തിന്നെതിരെ തന്റെ ഉടുപ്പ് പിടിച്ചുകൊണ്ട് വ്യാപാരിയുടെ ഭാര്യ ചോദിച്ചു.

"ഞങ്ങൾക്ക— —എ്—എ്—നാലു പെനിക്കുള്ള പെപ്പർമിണ്ട് ലോസെഞ്ചു തരൂ!"

വ്യാപാരിയുടെ ഭാര്യ അശേഷം ധൃതികൂടാതെ ഒരു അൽമേരയിൽനിന്ന് ഒരു ഭരണി താഴേക്കെടുത്തു ലോസെഞ്ച് തൂക്കിനോക്കുവാൻ തുടങ്ങി. 'ഇടപാടു'കാർ അവളുടെ പുറത്ത് ഉറപ്പിച്ചു തുറിച്ചുനോക്കി. ധാരാളം തിന്നാൻ കിട്ടാറുള്ള ഒരു പൂച്ചപോലെ ഡോക്ടർ കണ്ണിറുക്കി. ലഫ്ടനന്റാകട്ടെ വളരെ ഗൗരവംപൂണ്ടിരുന്നു.

"ഒരു മാന്യ ഔഷധപ്പീടികയിൽ പണിയെടുക്കുന്നതു ഞാനിതൊന്നാമതായാണ് കാണുന്നത്" ഡോക്ടർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

"അതിൽ അസാധാരണമായി ഒന്നുംതന്നെ ഇല്ല," വ്യാപാരിയുടെ പത്നി നേത്രാഞ്ചലത്തിലൂടെ തുടുകവിളുകളുള്ള ആപ്പീസ്സറെ നോക്കിക്കൊണ്ടു മറുപടി നല്കി. "എന്റെ ഭർത്താവിന്ന് കീഴ്ജോലിക്കാരില്ല; എപ്പോഴും ഞാനാണ് അദ്ദേഹത്തെ സഹായിയ്ക്കുന്നത്."

"തീർച്ചയായും....നിങ്ങൾക്കൊരു ചന്തംതികഞ്ഞ ചെറുപീടികയുണ്ട്! എത്രയധികം തരം.......ഭരണികൾ! വിഷങ്ങൾക്ക് ഇടയിലൂടെ നടക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കു ഭയംതോന്നുന്നില്ലേ? ബർർർ!"

കമ്പൗണ്ടരുടെ ഭാര്യ പാഴ്സൽമുദ്രവെച്ച് ഡോക്ടരുടെ കൈയിൽ നല്കി. ഒബ്ട്യോസോവ് അവൾക്കു പണം കൊടുത്തു. അരമിനിട്ടുനേരത്തേക്കു മൗനം നിലനിന്നു. പുരുഷന്മാർ പരസ്പരം നോക്കി; വാതിലിന്നുനേരെ ഒരടിവെച്ചു; വീണ്ടും അവർ തമ്മിൽത്തമ്മിൽ നോക്കി.

"നിങ്ങളെനിയ്ക്ക് രണ്ടു പെനിക്കുള്ള സോഡ തരുമോ?" ഡോക്ടർ ചോദിച്ചു.

വീണ്ടും ഔഷധവ്യാപാരിയുടെ ഭാര്യ മെല്ലെ, ആലസ്യത്തോടെ, തന്റെ കൈ അൽമേരയിലേക്ക് ഉയർത്തി.

"നിങ്ങളുടെ പീടികയിൽ എന്തെങ്കിലും....അത്തരം...." ഒബ്ട്യോസോവ് വിരലുകളിളക്കിക്കൊണ്ടു വിക്കിപ്പറഞ്ഞു, "എന്തെങ്കിലും, അതായത്, [illegible]....പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കുന്ന....ഉദാഹരണമായി സെൽട്സർവാട്ടർ (ഒരുതരം ധാതുകലർന്ന ജലം). ഇവിടെ സെൽട്സർവാട്ടർ ഉണ്ടോ?"

"ഉണ്ട്" വ്യാപാരിയുടെ ഭാര്യ ഉത്തരം നല്കി.

"കൊള്ളാം! നിങ്ങളൊരു ദേവതയാണ്, ഒരു സ്ത്രീയല്ല! ഞങ്ങൾക്കു മൂന്നു കുപ്പി തരൂ!"

മരുന്നുവ്യാപാരിയുടെ ഭാര്യ ധൃതിയിൽ സോഡ പൊതിഞ്ഞു മുദ്രവെക്കുകയും വാതിലിലൂടെ കടന്ന് ഇരുട്ടിൽ മറയുകയും ചെയ്തു.

"ഒരു പഴം." ഡോക്ടർ കണ്ണ് ഒന്നു ചിമ്മിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു "നിങ്ങൾ മദീരദ്വീപിലെങ്ങും അത്തരമൊരു കൈതച്ചക്കപ്പഴം കണ്ടെത്തുകയില്ല! ഏ! നിങ്ങളെന്തു പറയുന്നു? അപ്പോൾ, ആ കൂർക്കംവലി നിങ്ങൾ കേൾക്കുന്നുണ്ടോ? അത് കെമിസ്റ്റ് തിരുമേനി മധുരമായി പള്ളിക്കുറുപ്പുകൊള്ളുന്നതാണ്."

ഒരു മിനിട്ടിനുശേഷം വ്യാപാരിയുടെ ഭാര്യ മടങ്ങിവന്ന് അഞ്ചുകുപ്പി പടിമേൽ നിരത്തി. അവൾ നിലവറയിൽനിന്നാണിപ്പോൾ വരുന്നത്; അതിനാലവൾ തുടുത്തും ഏതാണ്ട് ആവേശഭരിതയായും ഇരുന്നു.

കുപ്പികളുടെ കോർക്ക് വലിച്ചെടുത്ത് കോർക്ക്സ്ക്രൂ അവൾ നിലത്തിട്ടപ്പോൾ ഒബ്ട്യോസോവ് പറഞ്ഞു: "ശ്, ശ്,....പതുക്കെ. അങ്ങിനെ ഒച്ചയുണ്ടാക്കരുതേ, നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവിനെ ഉണർത്തും."

"അതെ, ഉണർത്തിയാൽത്തന്നെ എന്താണ്?"

"അദ്ദേഹം എത്ര മധുരമായി ഉറങ്ങുന്നു.... അദ്ദേഹം നിങ്ങളെ സ്വപ്നം കാണുകയായിരിയ്ക്കും....നിങ്ങളുടെ ആരോഗ്യത്തിനുവേണ്ടി!"

'പുറമെ,' സെൽട്സ്വാട്ടർ കുടിച്ച് എക്കിട്ടമെടുത്തുകൊണ്ട് ഡോക്ടർ മുഴക്കി, "ഭർത്താക്കന്മാർ ഒരു മുഷിഞ്ഞ ഏർപ്പാടാണ്; അവർ എപ്പോഴും കിടന്നുറങ്ങിയാൽ അതൊരു വളരെ നല്ല കാര്യമായിരിയ്ക്കും. ഈ വെള്ളത്തിൽ ഒരു തുള്ളി ചുകന്ന വീഞ്ഞ് ഒഴിച്ചാൽ എത്ര നന്നായിരിയ്ക്കും!"

"എന്തൊരാശയം!" വ്യാപാരിയുടെ ഭാര്യ ചിരിച്ചു.

"അതു കേമമായിരിയ്ക്കും. ഔഷധശാലകളിൽ പാനീയങ്ങൾ വില്ക്കാത്തത് എന്തു ദയനീയമായിരിയ്ക്കുന്നു. എന്നാലും ഒരു മരുന്നെന്നനിലക്ക് നിങ്ങൾ വീഞ്ഞു വില്ക്കുന്നുണ്ടാകണം. നിങ്ങളുടെ കൈയിൽ ഏതെങ്കിലും ചുകന്ന ഗാലിക്കാവീഞ്ഞ് ഉണ്ടോ?"

"ഉണ്ട്."

"കൊള്ളാം, എന്നാൽ ഞങ്ങൾക്കു കുറച്ചു തരൂ! അതിവിടെ കൊണ്ടുവരൂ, തുലഞ്ഞ സാധനം."

"എത്രവേണം നിങ്ങൾക്ക്?"

"തൃപ്തിയാവോളം....ഞങ്ങൾക്ക് ഓരോരുത്തർക്കും ഈ വെള്ളത്തിൽ ഓരോ ഔൺസുവീതം തരിക; പിന്നീടു നമുക്കു നോക്കാം. ഒബ്ട്യോസോവ്, നിങ്ങളെന്തു പറയുന്നു? ആദ്യം വെള്ളംകൂട്ടി, പിന്നീട് അതു തനിയെ."

ഡോക്ടരും ഒബ്ട്യോസോവും പടിയ്ക്കരികെ ഇരുന്നു, തൊപ്പിയൂരി, വീഞ്ഞുകുടിയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

"വീഞ്ഞ്, സമ്മതിയ്ക്കണമല്ലോ, ഒരു നശിച്ച സാമാനമാണ്! എന്നാലും മുമ്പിൽ....ഉള്ളപ്പോൾ....എ്....അത് അമൃതിനു തുല്യമാണ്. നിങ്ങളൊരു മായാവിനിയാണ്, ശ്രീമതി! സങ്കല്പത്തിൽ നിങ്ങളുടെ കൈ ഞാൻ ചുംബിയ്ക്കുന്നു"

"സങ്കല്പത്തിലല്ലാതെ അതങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ ഞാൻ എത്രവേണമെങ്കിലും ചെലവഴിയ്ക്കും" ഒബ്ട്യോസോവ് പറഞ്ഞു. "എന്റെ അഭിമാനത്തെ മുൻനിർത്തി പറയുന്നു, ഞാൻ എന്റെ ജീവൻകൂടി നല്കും."

"അതു മതി," ചെർണ്ണോമോർഡിക്കിന്റെ ഭാര്യ തുടുത്തുകൊണ്ടും, ഗൗരവഭാവം അവലംബിച്ചുകൊണ്ടും, പറഞ്ഞു.

"എന്നാലും നിങ്ങളെന്തൊരു കുഴഞ്ഞാട്ടക്കാരി!" ഡോക്ടർ പുരികങ്ങൾക്കടിയിലൂടെ സൂത്രത്തിൽ അവളെ നോക്കിക്കൊണ്ടു മൃദുവായി ചിരിച്ചു. "നിങ്ങളുടെ കണ്ണുകൾ ഉണ്ട ചൊരിയുകയാണെന്നുതോന്നും! പിഫ്—പാഫ്! ഞാൻ നിങ്ങളെ അഭിനന്ദിയ്ക്കുന്നു: നിങ്ങൾ ജയിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു! ഞങ്ങൾ തോറ്റമ്പലഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു!"

വ്യാപാരിയുടെ ഭാര്യ അവരുടെ ചുകന്ന മുഖങ്ങളിലേക്കു നോക്കുകയും, അവരുടെ പ്രലപനങ്ങൾ ശ്രദ്ധിയ്ക്കുകയുംചെയ്തു. വേഗത്തിൽ, അവളും, അത്യന്തം ഉന്മേഷവതിയായി. ഓ, അവൾക്ക് അത്ര ആഹ്ലാദംതോന്നി! അവൾ സംഭാഷണത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു; അവൾ ചിരിച്ചു; അവൾ കുഴഞ്ഞാടി; അവളുടെ 'ഇടപാടു'കാരുടെ ആവർത്തിച്ചുള്ള അപേക്ഷകളെത്തുടർന്ന്, രണ്ടൗൺസ് വീഞ്ഞു കുടിയ്ക്കുകകൂടിചെയ്തു.

രോഗനിരോധനം

ക്ഷയരോഗം ബാധിക്കാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ട മെയ്ക്കരുത്തും നിരോധനശക്തിയും സമ്പാദിക്കുവാനും, ക്ഷയം ബാധിച്ച് ഏങ്ങൽ, കാസം തുടങ്ങിയ ഉപദ്രവങ്ങളോടുകൂടി ലക്ഷണസംപൂർണ്ണനായാൽപോലും രക്ഷനേടുവാനും

കരിംകുരങ്ങു രസായനം

സേവിക്കുവിൻ!

മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ നിരന്തരവളർച്ചക്ക് ആവശ്യമായ എല്ലാ പോഷകഘടകങ്ങളും ഇതിൽ സമൃദ്ധിയായി അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

റാത്തൽ 1-ക്ക് 5 ക. പാക്കിംഗും പോസ്റ്റേജും വേറെ.

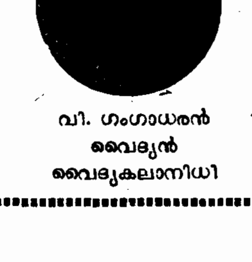

വി. ഗംഗാധരൻ
വൈദ്യൻ
വൈദ്യകലാനിധി

സ്വതന്ത്ര ഫാർമസി

ചാലക്കുടി : കൊച്ചിൻ സ്റ്റേറ്റ്

ബ്രാഞ്ചുകൾ:
കൊടകര & ആലപ്പുഴ

"നിങ്ങൾ ആപ്പീസ്സർമാർ ക്യാമ്പിൽനിന്നു കൂടക്കൂടെ ഇവിടെ വരേണ്ടതാണ്," അവൾ പറഞ്ഞു; "എന്തു വിരസമാണ് ഇവിടത്തെ സ്ഥിതി എന്നോർക്കുവാൻപോലും ഭയം തോന്നുന്നു. ഞാൻ അതുമൂലം ചുമ്മാ മരിയ്ക്കുകയാണ്."

"ഞാനും അങ്ങിനെ കരുതി!" ഡോക്ടർ കോപത്തോടെ പറഞ്ഞു. "ഇത്തരമൊരുപുഷ്പം, പ്രകൃതിയുടെ ആശ്ചര്യസൃഷ്ടി, കാട്ടിൽ ഇങ്ങിനെ ഏറിയപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു! ഗ്രിബോയെഡോവ് പറഞ്ഞതെത്ര ശരി, 'കാട്ടിലേക്ക്. സാറട്ടോവിലേക്ക്!' എന്നാലും, ഞങ്ങൾക്ക പോകാനുള്ള നേരമായി. നിങ്ങളുമായി പരിചയപ്പെട്ടതിൽ ആഹ്ലാദമുണ്ട്....വളരെ. ഞങ്ങൾ നിങ്ങൾക്ക എന്തുതരാനുണ്ട്?"

വ്യാപാരിയുടെ ഭാര്യ കണ്ണുകൾ തട്ടിന്മേലേക്കുയർത്തി; കുറച്ചു നേരത്തേക്ക് അവളുടെ ചുണ്ടുകൾ ഇളകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. "പന്ത്രണ്ടു റൂബ്ൾ, നാല്പത്തെട്ടു കോപ്പെക്ക്" അവൾ പറഞ്ഞു.

ഒബ്ട്യോസോവ് കീശയിൽനിന്ന് ഒരു തടിച്ച പോക്കററുപുസ്തകം എടുത്തു, നോട്ടുകൾക്കിടയിൽ കുറച്ചുനേരം തപ്പിയതിന്നുശേഷം പണം കൊടുത്തു:

"നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവ് മധുരമായി ഉറങ്ങുകയാണ്....അദ്ദേഹം സ്വപ്നംകാണുകയാകണം," പിരിയുമ്പോൾ അവളുടെ കൈ അമർത്തിക്കൊണ്ട് അയാൾ പിറുപിറുത്തു.

"അർത്ഥമില്ലാത്ത അഭിപ്രായങ്ങൾ കേൾക്കുക എനിയ്ക്കിഷ്ടമല്ല...."

"എന്ത് അർത്ഥമില്ലാത്ത അഭിപ്രായം? നേരെമറിച്ച്, അതു തീരെ അർത്ഥമില്ലാത്തതല്ലതന്നെ....ഷേക്സ്പിയർപോലും പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു: 'യൌവനത്തിൽ ആർ യുവാവായിരിയ്ക്കുന്നുവോ അവനത്രേ സുഖി."

"എന്റെ കൈവിടൂ."

ഒടുവിൽ വളരെയധികം സംഭാഷണത്തിന്നും, പിരിയുന്ന അവസരത്തിൽ അവളുടെ കൈ ചുംബിച്ചതിന്നുംശേഷം ഇടപാടുകാർ അനിശ്ചിതഭാവത്തോടെ പീടികയിൽനിന്നു പുറത്തു പോയി. എന്തോ മറന്നുപോയില്ലേ എന്ന് അവർ സംശയിയ്ക്കുന്നതായി തോന്നി.

അവൾ വേഗത്തിൽ കിടപ്പുമുറിയിലേക്ക് ഓടി അതേ സ്ഥലത്തു ചെന്നിരുന്നു പീടികയിൽനിന്നു പുറത്തു കടന്നതിന്നുശേഷം ഡോക്ടരും ആപ്പീസ്സരും ആലസ്യത്തോടെ ഒരു ഇ[illegible] അവൾ കണ്ടു. പിന്നീട് അവർ നിന്ന് അന്യോന്യംഎന്തോ മന്ത്രിയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങി. എന്തിനെക്കുറിച്ചായിരിയ്ക്കാം? അവളുടെ ഹൃദയം സ്പന്ദിക്കുകയും, അവളുടെ കവിളുകളിൽ നാഡി ശക്തിയിൽ മിടിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു—എന്തിനോ, അവൾക്കറിഞ്ഞുകൂട. പുറത്തുനിന്നു മന്ത്രിക്കുന്ന ആ രണ്ടുപേരും അവളുടെ വിധി തീർച്ചയാക്കുകയാണെന്നതുപോലെ അവളുടെ ഹൃദയം ഉഗ്രമായി അടിച്ചു.

അഞ്ചുമിനിട്ടിന്നുശേഷം ഒബ്ട്യോസോവിനെ വിട്ട് ഡോക്ടർ മുന്നോട്ടുനടന്നു. ഒബ്ട്യോസോവ് മടങ്ങിവന്നു. അയാൾ പീടികക്കരികിലൂടെ ഒരു പ്രാവശ്യം— രണ്ടുപ്രാവശ്യം—നടന്നുപോയി....അയാൾ വാതില്ക്കൽ നില്ക്കുകയും, വീണ്ടും കുറച്ചടികൾകൂടി നടക്കുകയും ചെയ്യും. ഒടുവിൽ മണി വകതിരിവോടുകൂടെ കിണുങ്ങി.

"എന്ത്? ആരാണവിടെ?" പെട്ടെന്ന് വ്യാപാരിയുടെ ഭാര്യ അവളുടെ ഭർത്താവിന്റെ സ്വരം കേട്ടു "അതാ മണിയടിക്കുന്നു, നീയതു കേൾക്കുന്നുമില്ല," അയാൾ അമർഷത്തോടേ പറഞ്ഞു, "ഇതാണോ കാര്യങ്ങൾ നടത്തേണ്ട സമ്പ്രദായം?"

അയാൾ എഴുന്നേററ് ഉടുപ്പു ധരിയ്ക്കുകയും, [illegible] പകുതി ഉറങ്ങിയും സ്ലിപ്പറുകൾ ധരിച്ച് പീടികയിലേക്ക നടക്കുകയും ചെയ്തു.

"എന്ത്. [illegible]ണത്?" അയാൾ ഒബ്ട്യോസോവിനോടു ചോദിച്ചു.

"എനിയ്ക്ക്....എനിയ്ക്കു നാലു പെനിയ്ക്കുള്ള പെപ്പർമിണ്ട് ലോസെഞ്ച് തരു."

തുടർച്ചയായി മൂക്കു ചീററിവലിച്ചുകൊണ്ടും, കോട്ടുവായിട്ടുകൊണ്ടും, നടക്കംവഴി ഉറക്കംതൂങ്ങി വീണും, മുട്ടുകൾ പടിക്കെതിരെ ഇടിച്ചും, കമ്പൌണ്ടർ അൽമേരക്കടുത്തുചെന്നു ഭരണിയെടുത്തു താഴെ വെച്ചു.

രണ്ടുമിനിട്ടു കഴിഞ്ഞ് ഒബ്ട്യോസോവ് പീടികയിൽനിന്നു പുറത്തുപോകുന്നത് വ്യാപാരിയുടെ ഭാര്യ കണ്ടു. അയാൾ കുറച്ചടി നടന്ന് പെപ്പർമിണ്ട് പൊതി പൊടിനിറഞ്ഞ വഴിയിൽ വലിച്ചെറിയുന്നതും അവൾ കണ്ടു. ഒരു മൂല തിരിഞ്ഞ് ഡോക്ടർ അയാളുടെ അരികത്തേക്ക വന്നു....അവർ ആംഗ്യം കാണിച്ചുകൊണ്ട് നടന്നു പുലരിയിലെ മൂടൽമഞ്ഞിൽ മറഞ്ഞു.

"എത്ര സുഖമില്ലാത്തവളാണ്ഞാൻ!" വ്യാപാരിയുടെ ഭാര്യ, വീണ്ടും കട്ടിലിലേക്ക കയറുവാനായി ഉടുപ്പഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഭർത്താവിനെ കോപത്തോടെ നോക്കിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. "ഓ, എത്ര സുഖമില്ലാത്തവളാണ് ഞാൻ!", പെട്ടെന്നു കൈപ്പേറിയ കണ്ണുനീർ പൊഴിയുവാനാരംഭിച്ചുകൊണ്ട് അവളാവർത്തിച്ചു. "എന്നിട്ട് ആരുമറിയുന്നില്ല, ആരും അറിയുന്നില്ല...."

"നാലുപെനി ഞാനാപടിമേൽവെച്ചു മറന്നു," വ്യാപാരി മേൽപ്പുതപ്പു വലിച്ചിട്ടുകൊണ്ട് പിറുപിറുത്തു—"അതൊന്നാ പണപ്പെട്ടിയിൽ ഇട്ടേക്കണേ...."

ഉടൻതന്നെ അയാൾ വീണ്ടും ഉറക്കം തുടങ്ങി.

[തർജ്ജമ—എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ.]

മെട്രിക്കുലേററുകാൎക്ക് യുദ്ധസേവന ജോലികൾ

സാമർത്ഥ്യമുള്ള യുവാക്കന്മാൎക്ക് ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യൻ സൈന്യത്തിൽ നല്ല സൗകര്യങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്—ഇപ്പോൾ കാമ്യമായ ശമ്പളമുള്ള ഒരു ജോലിയും, യുദ്ധാനന്തരം ശാശ്വതമായ ഒരു ജീവിതമാർഗ്ഗവും നേടുന്നതിനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ—ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

മെട്രിക്കുലേററോ, അതിന്നു തുല്യമായ പരീക്ഷ ജയിച്ചവരോ, അല്ലെങ്കിൽ സൈനിക വിദ്യാഭ്യാസപരമായി നടത്തുന്ന പരീക്ഷയിൽ പാസ്സാകാൻ കഴിവുള്ള ഭമാററ് 9-മുതൽ 10-വരെ പഠിച്ചിട്ടുള്ളവരോ ആയ ആളുകൾക്ക് ഇന്ത്യൻ ആർമിയിൽ, ഇൻസ്ട്രുമെൻറ് മെക്കാനിക്കായോ, റേഡിയോ മെക്കാനിക്കായോ, വയർലെസ്സ് മെക്കാനിക്കായോ, സൗജന്യ പരിശീലനത്തിന്ന് ചേരാവുന്നതാണ്. ശമ്പളം പരിശീലന കാലത്ത് പ്രതിമാസം 59-ക, 4-ണയും, പരിശീലനത്തിന്നുശേഷം, 63-ക യിൽ തുടങ്ങി 94-ക, 14-ണ വരെ ഉയരുന്നതുമാണ്. കൂടാതെ സൗജന്യമായി, ഭക്ഷണം, വസ്ത്രം, താമസസൗകര്യം, വൈദ്യസഹായം, ലോഭമില്ലാതെ അവധി ഇവയും സിവിൽ ജോലിക്കാൎക്ക് കിട്ടാത്ത മററു പല സൗജന്യങ്ങളും സർവ്വീസ്സുകാൎക്ക ലഭിയ്ക്കുന്നു.

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നതിന്നു മെട്രിക്കുലേററുകാരെ ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ബുദ്ധിയുള്ള ഒരു യുവാവിന്നു ഈ സന്ദർഭത്തെ പാഴാക്കാൻ സാധിയ്ക്കുകയില്ല

യുദ്ധാനന്തരം? സൈന്യസേവനം കൊണ്ട് യുദ്ധാനന്തരം പല പ്രയോജനങ്ങളും ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളത് വിസ്മരിയ്ക്കരുത്. • സൈന്യസേവനത്തിൽനിന്ന സമ്പാദിയ്ക്കുന്ന പരിശീലനവും പരിചയവും ഏതൊരുത്തരെയും സിവിൽ ജീവിതത്തിൽ വിജയകരമായ ഒരു സ്ഥാനത്തിനർഹരാക്കുന്നു എന്നുള്ളതിന്ന സംശയമില്ല. • ഇപ്പോൾ ഒഴിച്ചുവച്ചിട്ടുള്ള പല സർക്കാർ ജോലികളും പിന്നീട്, യുദ്ധസേവനം ചെയ്തിട്ടുള്ളവൎക്ക് സൂക്ഷിക്കുന്നു • സൈന്യങ്ങളെ പിരിച്ചുവിടുന്നാവസരത്തിൽ സർവ്വീസ്സിലിരുന്ന പലൎക്കും സർക്കാർ ചിലവിൽ, തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രത്യേക തൊഴിലുകളിലും, ജോലികളിലും പരിശീലനം നൽകുന്നതാണ്. • ഇപ്പോൾ സർവ്വകലാശാലകളിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നവരാണെങ്കിൽ, യുദ്ധാനന്തരം അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസം തുടരുന്നതിന്നുപകരിയ്ക്കുന്ന വിലയേറിയ വിദ്യാഭ്യാസ സൗജന്യങ്ങൾ ലഭിയ്ക്കുന്നു. കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ സർവ്വകലാശാലാധികൃതരിൽനിന്ന് ലഭിയ്ക്കുന്നതാണ്.

• മെട്രിക്കുലേഷനോ അതിന്നു തുല്യമായ പരീക്ഷയോ പാസ്സായിട്ടുള്ള യുവാക്കന്മാർ സമയം നഷ്ടപ്പെടുത്താതെ ഉടൻതന്നെ യുദ്ധസേവനത്തിൽപെട്ട ഒരു ജോലിയ്ക്കപേക്ഷിയ്ക്കുക. പൂർണ്ണ വിവരങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും റിക്രൂട്ടിംഗാഫീസ്സിൽനിന്നും ലഭിയ്ക്കുന്നതാണ്.

AAA 1589ML

കഷായത്തെപ്പററി

ആയുർവൈദ്യൻ
എൻ. പി. കൃഷ്ണപിഷാരോടി

ഇക്കഴിഞ്ഞ മാർച്ച് 4-ാംനു-യിലെ ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ ഒരു മി. ഇ. കഷായങ്ങളുടെ അളവുകളുടെയും തൂക്കങ്ങളുടെയും കാര്യത്തിൽ വൈദ്യന്മാർ അനുസരിയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങളിലുള്ള വൈവിദ്ധ്യത്തെക്കുറിച്ച് എഴുതിക്കണ്ടു. സാധാരണസമ്പ്രദായമനുസരിച്ച്, ഗതാനുഗതികമായി, ഒരു കഷായത്തിന്നു 12 കഴഞ്ച് മരുന്നും അതിന്നു 4 നാഴി വെള്ളവും വെച്ചുവരുന്നു. 12 കഴഞ്ച് ഒരു പലമാണ്. നാലു നാഴി ഒരിടങ്ങഴിയുമാണ്. എന്നാൽ നാഴി കാലാന്തരത്തിലും ദേശാന്തരത്തിലും വളരെ വളരെ ഭേദപ്പെട്ടു. എങ്കിലും വൈദ്യന്മാർ തങ്ങളുടെ കുറിപ്പുകൾ പഴയപടി നാലു നാഴി വെള്ളത്തിൽ കഷായംവെക്കാൻതന്നെ എഴുതിവരുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്നിമിത്തം കഷായത്തിന്നു വേണ്ട വെള്ളം ദേശഭേദേന വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടു. അങ്ങിനെയുള്ള വ്യത്യസ്തസമ്പ്രദായങ്ങൾക്ക് ഒരു ഐകരൂപ്യം വരേണമെങ്കിൽ ശാസ്ത്രവിരോധം വരാത്തവിധത്തിൽ ഏതെങ്കിലും നിയതങ്ങളായ അളവുകളോടും തൂക്കങ്ങളോടുംകൂടി നമ്മുടെ അളവുകളെയും തൂക്കങ്ങളെയും യോജിപ്പിയ്ക്കുകയല്ലാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

ദിവംഗതനായ വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയരവർകളാണ് ആയുർവൈദ്യന്മാൎക്ക് ഈ വിഷയത്തിൽ മാർഗ്ഗദർശിയായത്. അദ്ദേഹം തന്റെ ചികിത്സാസംഗ്രഹത്തിൽ അളവുകളെയും തൂക്കങ്ങളെയും ഔൺസിനോടും ഉറുപ്പികത്തൂക്കത്തോടും തട്ടിച്ചു ശരിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അത് ഈ വിഷയത്തിൽ വൈദ്യലോകത്തിന്നു പൊതുവിൽ ആദരണീയമാണെന്നാണ് എന്റെ വിനീതാഭിപ്രായം.

സംസ്കൃതത്തിൽ ബിന്ദുവെന്നു പറയുന്നതിന്നു തുല്യമായ മാനത്തിന്നു മിനിം എന്ന് ഇംഗ്ലീഷിൽ പറയുന്നു.

60 മിനിം.	=1 ഡ്രാം. ഒരു ടീസ്പൂൺ. സംസ്കൃതത്തിൽ ശാണമെന്നു പറയുന്നു.
8 ഡ്രാം	=1 ഔൺസ്.
2 ഔൺസ്	=1 പലം, ഉഴക്ക്, മാനം, തവി, തുടം.
4 പലം	= ഒരഞ്ജലി. (നാഴി)
8 പലം (16ഔ)	=1 ഗ്രാ. ഇതു വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിലെ ദ്രവകഡുവമാകുന്നു.

'ചൂർണ്ണംയോജയേദാർദ്രം കഡുവാനിതഥാദ്രവം' എന്ന വാക്യത്തിന്നനുസരിച്ചാണ് ദ്രവകഡുവത്തെ 16 ഔൺസാക്കിയത്. അപ്പോൾ പ്രസ്ഥാർദ്ധം 32 ഔൺസായി. അതായത് 1കുപ്പി 8 ഔൺസ്തന്നെ. ഒരു പലത്തിന്നു 16 ഇരട്ടി ദ്രവംവേണമെന്ന പ്രമാണവും സമൃഗനുസ്യൂതമായി.

ഇനി തൂക്കങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിക്കാം. വിളഞ്ഞുണങ്ങിയ ആരിയൻനെല്ലിന്റെ മണിയുടെ തൂക്കത്തിന്നു വീശത്തൂക്കമെന്നു പറയുന്നു.

2⅜ വീശത്തൂക്കം	=1 ഗ്രെയിൻ.
6 ഗ്രെയിൻ	=1 പണമിട.
10 പണമിട (60 ഗ്രെയിൻ)	=1 ഡ്രാം.
1¼ ഡ്രാം	=1 കഴഞ്ച്.
3 ഡ്രാം (2കഴഞ്ച് 4പണമിട)	=1 കത്തൂക്കം, തോല.
5 തോല (12 കഴ. 15 ഡ്രാം)	=1 പലം.

ഇങ്ങിനെയാണ് 5കത്തൂക്കം പലമായത്. ഈ സമ്പ്രദായമാണ് ആയുർവൈദ്യന്മാർ പ്രായേണ അനുസരിയ്ക്കുന്നത്. അധികം യുക്തിയുക്തമായ നിർദ്ദേശങ്ങളെ സ്വീകരിയ്ക്കുന്നതിൽ അബദ്ധമില്ല.

ഇതിന്നുപുറമെ ആർദ്രം, ശുഷ്കം, ഗുഡ, കഠിനം എന്നീ ദ്രവ്യഭേദങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ദ്രവത്തിനെ ഭേദപ്പെടുത്തണമെന്ന പ്രമാണങ്ങൾ കാണാം. പക്ഷെ അധികമൌഷധങ്ങളുള്ള യോഗങ്ങളിൽ ഒരു സാമാന്യക്കണക്കിനെ അനുസരിയ്ക്കുന്നതാണല്ലോ യുക്തമായിരിക്കുക.

ആവശ്യമുണ്ട്

മുഴവൻ സമയവുമോ അതല്ലാതെയോ പ്രവൃത്തി എടുക്കാൻ തയ്യാറായ കാൻവാസിങ്ങ്ഏജൻറുമാരെ ഓരോ ടൌണിലും ആവശ്യമുണ്ട്. എളുപ്പത്തിൽ ഓർഡറുകൾ സമ്പാദിയ്ക്കുവാൻ കഴിയും. യാതൊരു മുതലിറക്കവും ആവശ്യമില്ല. ഉദാരമായ വ്യവസ്ഥകൾ. കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്കാവശ്യപ്പെടുക.

എഴുത്തുകുത്തുകൾ ഇംഗ്ലീഷിൽ:

NAGREE & COMPANY,
Custom House Road, BOMBAY

പന്തയം

ആൻറൺ ചെക്കോവ്

അദ്ധ്യായം 1

കരാർ

അത് ഒരു ഇരുണ്ട ഹേമന്തരാത്രിയായിരുന്നു. പതിനഞ്ചു കൊല്ലം മുമ്പ് ഒരു ഹേമന്തത്തിൽ താൻ നല്കിയ ഒരു വിരുന്നിനെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ടു വൃദ്ധനായ ബാങ്കർ തൻെറ വായനമുറിയിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ഉലാത്തി. ആ വിരുന്നിൽ വളരെയധികം പ്രശസ്താതിഥികൾ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു; സംഭാഷണം വളരെ രസകരമായിരുന്നു. മരണശിക്ഷയായിരുന്നു അവരുടെ സംഭാഷണവിഷയങ്ങളിലൊന്ന്. വളരെ മഹാവിദ്വാന്മാരും ചില പത്രലേഖകന്മാരും അടക്കമുള്ള അതിഥികളിൽ മിക്കപേരും വധശിക്ഷയ്ക്ക് എതിരായിരുന്നു. ഈ ശിക്ഷാസമ്പ്രദായം കാലാനുസൃതവും, ഒരു ക്രൈസ്തവരാജ്യത്ത് അനുവദിക്കാവതല്ലാത്തതും, അസാന്മാർഗ്ഗികവുമാണെന്ന് അവർ കരുതി. വധശിക്ഷ നിറുത്തി, അതിൻസ്ഥാനത്ത് ആജീവനാന്തം ഏകാന്തത്തടവാക്കണമെന്നായിരുന്നു പലരുടേയും അഭിപ്രായം.

"അതിൽ ഞാൻ നിങ്ങളോടു യോജിക്കുന്നില്ല" ആതിഥേയൻ പറഞ്ഞു. "ഞാൻ വധശിക്ഷയോ ഏകാന്തത്തടവോ പരീക്ഷിച്ചു നോക്കിയിട്ടില്ല; എങ്കിലും, യുക്ത്യനുസൃതമായി ഒരു വിധി കല്പിക്കുന്നപക്ഷം, വധശിക്ഷയായിരിക്കും ഏകാന്തത്തടവിനെക്കാൾ കൂടുതൽ സാന്മാർഗ്ഗികവും മനുഷ്യോചിതവുമായിരിക്കുക എന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. ആരാച്ചാർ ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ കൊന്നുകളയുന്നു. ഏകാന്തത്തടവാകട്ടെ കഠോരശിക്ഷയായി കൊല്ലുന്നു. ഒററ വെട്ടിനു കൊല്ലുന്നവനോ, നീണ്ട സംവത്സരങ്ങളിൽ, [illegible] ഊറ്റിക്കുടിക്കുന്നവനോ—ആരാണിവരിൽ കൂടുതൽ മനുഷ്യത്വമുള്ള ഘാതകൻ?"

"രണ്ടും അസാന്മാർഗ്ഗികങ്ങളാണ്," അതിഥികളിൽ ഒരാൾ പറഞ്ഞു, "ജീവനെ അപഹരിക്കുക എന്ന ഒന്നുതന്നെയാണല്ലോ രണ്ടിൻേറയും ലക്ഷ്യം. ഭരണകൂടം ഈശ്വരനല്ല. തനിക്കു തിരിച്ചുനല്കുവാൻ കഴിയാത്ത ഒന്ന് അപഹരിക്കുവാൻ, ആഗ്രഹമുണ്ടാകാമെങ്കിൽക്കൂടി, ഭരണകൂടത്തിന്ന് അധികാരമില്ല."

ഈ വിഷയത്തിൽ ഇരുപത്തഞ്ചു വയസ്സുള്ള ഒരു യുവാവും, നിയമപണ്ഡിതനുമായ ഒരതിഥിയുടെ അഭിപ്രായം ആരാഞ്ഞപ്പോൾ, അയാൾ ഇങ്ങിനെ ഉത്തരം നല്കി: "വധ[illegible]ം, ആജീവനാന്തം ഏകാന്തത്തടവും [illegible]പോലെ അസാന്മാർഗ്ഗികങ്ങളാണ്. എ[illegible] ഈ രണ്ടിൽ ഏതെങ്കിലുമൊന്നു തിര[illegible]ക്കുവാൻ എന്നോട് ആവശ്യപ്പെടുന്ന [illegible]ക്ഷം ഞാൻ ഏകാന്തത്തടവാണ് ഇഷ്ടപ്പെടു[illegible] ജീവിക്കാതിരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ എത്രയോ നല്ലത് ഏതു പരിതസ്ഥിതിയിലെങ്കിലും ജീവിക്കുകയത്രേ."

വിവാദം അത്യന്തം സജീവമായി. അന്നു ചെറുപ്പക്കാരനും വികാരാധീനനുമായിരുന്ന ബാങ്കർ പെട്ടെന്നു തന്നെത്താൻ മറന്നു. മേശപ്പുറത്ത് ഇടിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ യുവാവായ നിയമപണ്ഡിതൻെറനേക്കു തിരിഞ്ഞ് ഉദ്ഘോഷിച്ചു: "അതു സത്യമല്ല! ഒരെയ്ക്കത്ത് അഞ്ചു കൊല്ലത്തേയ്ക്കുപോലും ഏകാന്തത്തടവ് അനുഭവിക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്ക കഴിയുകയില്ല എന്നതിലേയ്ക്കു ഞാൻ ഇരുപതു ലക്ഷം റുബിൾ പന്തയംകെട്ടാം."

"നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു കാര്യമായിട്ടാണെങ്കിൽ" നിയമപണ്ഡിതൻ ഉത്തരം നല്കി, "ഞാൻ നിങ്ങളുടെ പന്തയം സ്വീകരിക്കുന്നു. അഞ്ചല്ല, പതിനഞ്ചു കൊല്ലത്തേയ്ക്ക് ഏകാന്തത്തടവിൽ ഇരുന്നുകൊള്ളാമെന്നു ഞാനി[illegible] പന്തയംകെട്ടുന്നു."

"പതിനഞ്ച്! ഞാനതു സമ്മതിക്കുന്നു," ബാങ്കർ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. "മാന്യരേ, സാക്ഷിനില്ക്കുവിൻ! ഞാൻ ഇരുപതു ലക്ഷം പണയപ്പെടുത്തുന്നു."

"കഴിഞ്ഞു" നിയമപണ്ഡിതൻ പറഞ്ഞു, "നി[illegible] ലക്ഷങ്ങൾ പണയം വെക്കുന്നു, [illegible] എൻെറ സ്വാതന്ത്ര്യവും."

അങ്ങിനെയാണ് ഈ ക്രൂരവും നിരർത്ഥകവുമായ പന്തയംകെട്ടൽ നടന്നത്. അപല്ലംഖ്യങ്ങളായ അഭ്യൂഹവ്യാപാരങ്ങളിൽ ലഭിച്ചിരുന്ന വിജയം തലയ്ക്കുപിടിച്ചിരുന്ന ബാങ്കർ അന്നു തനിക്കെത്ര സ്വത്തുണ്ടെന്നുപോലും കൃത്യമായി അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ഈ പന്തയം അയാൾക്ക സന്തുഷ്ടി നല്കി. അത്താഴസമയത്ത് അയാൾ പ്രസ്തുത വിവാദത്തെപ്പററി തമാശകൾ പൊട്ടിക്കുകയും നിയമജ്ഞനെ കളിയാക്കുകയുംചെയ്തു.

"യുവാവേ, ഇനിയുമുണ്ട് സമയം. ഒരിക്കൽക്കൂടി നന്നായി ആലോചിക്കുക. ഇരുപതുലക്ഷം എനിക്കു നിസ്സാരമാണ്. അത്രയും സംഖ്യ നഷ്ടപ്പെടുവാൻ എനിക്ക് എളുപ്പത്തിൽ കഴിയും. എന്നാൽ, ഓർക്കുക, നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലെ ഏററവും നല്ല മൂന്നോ നാലോ കൊല്ലങ്ങളാണ് നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നത്. മൂന്നോ നാലോ എന്നു ഞാൻ പറയുന്നത് എന്തുകൊണ്ടെന്നോ, അതിലുമധികം കാലം ഇതു താങ്ങുവാൻ നിങ്ങൾക്കാവില്ല. പുറമെ, നിർബ്ബന്ധിതമായ തടങ്ങലിനേക്കാൾ പൊറുക്കുവാൻ പ്രയാസമേറിയതാണ് സ്വയംവരിക്കുന്ന തടങ്ങൽ എന്നതു മറക്കരുത്. ഏതു നിമിഷത്തിൽ വേണമെങ്കിലും സ്വതന്ത്രനാകുവാനുള്ള അധികാരം നിങ്ങൾക്കുണ്ടെന്ന വിചാരം, ഏകാന്തമായ ഇരുട്ടറയിലുള്ള നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ മുഴുവൻ നഞ്ഞു ചേർക്കും....നിങ്ങളോട് എനിക്കു് അനുകമ്പ തോന്നുന്നു!"

ഇതെല്ലാം ഓർമ്മിച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങുമിങ്ങും ഉലാത്തുകയായിരുന്ന ബാങ്കർ ഇപ്പോൾ തന്നത്താൻ ചോദിച്ചു: "ഈ പന്തയത്തിൻെറ ആവശ്യമെന്തായിരുന്നു? ഈ നിയമപണ്ഡിതൻ അയാളുടെ ജീവിതത്തിലെ ഏററവും നല്ല പതിനഞ്ചു കൊല്ലങ്ങൾ ബലികഴിച്ചു; ഞാൻ ഇരുപതു ലക്ഷം വലിച്ചെറിഞ്ഞു; ഇതിൽനിന്ന് ആർക്ക്, എന്തൊരു ലാഭമാണുണ്ടായിട്ടുള്ളത്? ആജീവനാന്തം ഏകാന്തത്തടവിനെക്കാൾ നല്ലതോ ചീത്തയോ ആണ് വധശിക്ഷ എന്നു മനുഷ്യസമുദായത്തിനു തെളിയിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ഇതിന്നു കഴിവുണ്ടോ? ഇല്ല....ആയിരംതവണ ഇല്ല....അതു നിരർത്ഥകമായിരുന്നു....ഉന്മാദമായിരുന്നു....വേണ്ടതിലധികം പണമുള്ള ഒരുവൻെറ ഒരു 'കമ്പ' മായിരുന്നു, എന്നെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, അത്; അയാളെപ്പററിയേടത്തോളം ധനത്തിന്നുള്ള സർവ്വസാധാരണമായ ദുരയും."

[illegible] ല്ലാമെന്നും അയാൾ ഓർത്തു. ബാങ്കറുടെ [illegible]യിടത്തിൽ അകന്നുനില്ക്കുന്ന ഒരു കെട്ടിടത്തിൽ നിയമപണ്ഡിതൻ തൻെറ ഏകാന്തത്തടവ് അനുഭവിച്ചുതീർക്കണമെന്നും, അയാളെ അക്കാലമത്രയും കർശനമായി സൂക്ഷിച്ചുപോരണമെന്നും തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു. ഈ പതിനഞ്ചു കൊല്ലവും അയാളെ അടച്ചിട്ടിരിക്കുന്ന കെട്ടിടത്തിൻെറ ഉമ്മറപ്പടിക്കു പുറത്തു കടക്കുവാൻ അയാൾക്കധികാരമില്ല. ഒരു മനുഷ്യജീവിയേയും അയാൾ കണ്ടുകൂട. മനുഷ്യശബ്ദംപോലും അയാൾ കേൾക്കുവാൻ പാടില്ല. എഴുത്തുകളും വർത്തമാനപത്രങ്ങളും സ്വീകരിക്കുവാനും അയാൾക്കനുവാദമില്ല. സംഗീതയന്ത്രങ്ങൾ കൈവശംവെക്കുവാനും, പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുവാനും, കത്തുകൾ എഴുതുവാനും, വീഞ്ഞു കുടിക്കുവാനും പുകവലിക്കുവാനും അയാളെ അനുവദിച്ചു. അയാൾ ബാഹ്യലോകവുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നത്, ഈ ആവശ്യത്തിലേയ്ക്കു പ്രത്യേകമായി നിർമ്മിച്ച ഒരു കിളിവാതലിലൂടെ, നിശ്ശബ്ദമായിമാത്രം വേണമെന്നു വ്യവസ്ഥചെയ്തു. പുസ്തകങ്ങൾ, കുറിപ്പുകൾ, ഭക്ഷണം, വീഞ്ഞു മുതലായി അയാൾക്കാവശ്യമുള്ളതെല്ലാം, ഈ കിളിവാതലിലൂടെ ഒരു കുറിപ്പ് അയാൾ പുറത്തയയ്ക്കുന്നപക്ഷം, ആവശ്യമുള്ള അളവിൽ അയാൾക്ക കിട്ടും. സംഭവിച്ചേയ്ക്കാവുന്ന എല്ലാ പരിതസ്ഥിതികളേയും ദൃഷ്ടിയിൽവെച്ചുകൊണ്ടാണ് പന്തയവ്യവസ്ഥകൾ തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടത്. ഈ വ്യവസ്ഥകൾ അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ ചില്ലറക്കാര്യങ്ങളെപ്പോലും ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങിനെ തടങ്ങൽ കർശനമായും ഏകാന്തമാക്കുവാൻ വേണ്ടതെല്ലാം ചെയ്തിരുന്നു. ഇതിൻപ്രകാരം 1870 നവമ്പർ 14-ാംനു- 12 മണിമുതൽ 1885 നവമ്പർ 14-ാംനു- 12 മണിവരെയുള്ള പതിനഞ്ചു കൊല്ലത്തേയ്ക്കു തടവിലിരിക്കുവാൻ നിയമപണ്ഡിതൻ നിർബ്ബന്ധിതനായി. അയാൾ പന്തയവ്യവസ്ഥകളിൽ ഏതെങ്കിലുമൊന്നിനെ ലംഘിക്കുവാൻ അല്പമൊന്നു ശ്രമിക്കുകയോ, നിശ്ചിതസമയത്തിനു രണ്ടു മിനിട്ടെങ്കിലും മുമ്പിൽ തടങ്ങലിൽനിന്നു പോരുവാൻ ഒരുമ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നപക്ഷം ഇരുപതുലക്ഷം റുബിൾ നല്കുകയെന്ന കടപ്പാടിൽനിന്നു ബാങ്കർ മുക്തനാകും.

തടങ്ങലിൽ ആദ്യത്തെ കൊല്ലം ഏകാന്തതയും മുഷിവുംനിമിത്തം തടവുകാരൻ ഏറെ കഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു എന്ന് അയാളുടെ ചെറുകുറിപ്പുകളിൽനിന്നു കാണായി. പകൽ എല്ലാ സമയത്തും, രാത്രിയിൽപ്പോലും, അയാളുടെ മുറിയിൽനിന്നു പിയാനോവിൻെറ ശബ്ദം ഉയർന്നുകേൾക്കാമായിരുന്നു. അയാൾ വീഞ്ഞോ പുകയിലയോ ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല. അയാൾ എഴുതി: "വീഞ്ഞു കാമത്തെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നു; ഇതത്രേ തടവുകാരൻെറ ഏററവും വലിയ ശത്രു. പുറമെ, ഒററയ്ക്കിരുന്നു നല്ല വീഞ്ഞു കുടിക്കുക എന്നതിനെക്കാൾ മുഷിപ്പനായി മറെറാന്നുമില്ല. പുകയില എൻെറ മുറിയിലെ വായുവിനെ ദുഷിപ്പിക്കുന്നു." ഒന്നാംകൊല്ലത്തിൽ ഉൾക്കനമില്ലാത്ത പുസ്തകങ്ങളാണ്, മുഖ്യമായും, അയാൾ ആവശ്യപ്പെട്ടത്. കെട്ടിപ്പിണഞ്ഞ പ്രേമകഥാനകങ്ങളുള്ള ആഖ്യായികകൾ, അപസർപ്പക [illegible] മുതലായവ.

രണ്ടാം കൊല്ലം സംഗീതധ്വനി നിലച്ചു. നിയമജ്ഞൻ പല മഹാഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടേയും കൃതികൾക്കായി ആവശ്യപ്പെട്ടു. അഞ്ചാം കൊല്ലം സംഗീതശബ്ദങ്ങൾ വീണ്ടും കേട്ടുതുടങ്ങി; തടവുകാരൻ വീഞ്ഞിനും ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഈ വർഷത്തിൽ, ജന്നലിൽകൂടെ തങ്ങൾ നോക്കുമ്പോഴെല്ലാം അയാൾ തിന്നുകയും, കുടിക്കുകയും, കിടക്കയിൽ കിടക്കുകയും, കോട്ടുവായിടുകയും, പലപ്പോഴും തന്നോടുതന്നെ കോപിച്ചു സംസാരിക്കുകയുമായിരുന്നു എന്ന് അയാളുടെ കാവല്ക്കാർ വിവരം നല്കി. അയാൾ പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചില്ല. ചിലപ്പോൾ രാത്രിയിലയാൾ എഴുതുവാനിരിക്കും; മണിക്കൂറുകളോളം എഴുതും; പക്ഷേ രാവിലെ എഴുതിയതെല്ലാംതന്നെ ചെറുകഷണങ്ങളായി കീറിക്കളയുകയും ചെയ്യും. ഒന്നിലധികംതവണ അയാൾ കരയുന്നതുകൾ കേൾക്കുകയുണ്ടായി.

ആറാം കൊല്ലത്തിൻെറ അപരാർദ്ധത്തിൽ തടവുകാരൻ നിഷ്കൃഷ്ടയോടേ ഭാഷകൾ പഠിക്കുവാനും തത്വശാസ്ത്രവും ചരിത്രവും വായിക്കുവാനും ആരംഭിച്ചു. അയാൾ ആവശ്യപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം നല്കുവാൻ ബാങ്കർക്ക സമയം ലഭിക്കാതിരിക്കുമാറ്, ഈ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ അധ്യയനത്തിൽ അയാൾ അത്യധികം പരിശ്രമിച്ചു. നാലുകൊല്ലത്തിനകത്ത് അയാൾ അറുന്നൂറിലധികം പുസ്തകങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു. മാനസികപരിശ്രമത്തിൻെറ ഈ അത്യച്ഛാവസ്ഥയിൽ, മററ കത്തുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ, ബാങ്കർക്ക താഴെ കാണുന്ന കുറിപ്പു കിട്ടി:

"എൻെറ പ്രിയപ്പെട്ട ജയിലറേ,

ഈ എഴുത്തു ഞാൻ ആറുഭാഷകളിൽ എഴുതുന്നുണ്ട്. അവ അറിയാവുന്ന ആളുകളെ ഇതു കാണിക്കുക. അവർ ഇതു വായിക്കട്ടെ. അവർ ഇതിൽ ഒരു തെററും കാണാത്തപക്ഷം നിങ്ങളുടെ തോട്ടത്തിൽവെച്ച് ഒരു തവണ തോക്കൊഴിക്കുവാൻ ഞാൻ നിങ്ങളോട് അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഈ വെടിയൊച്ച, എൻെറ പരിശ്രമം വ്യർത്ഥമായിട്ടില്ലെന്ന് എന്നെ അറിയിക്കും. എല്ലാ ശതാബ്ദങ്ങളിലേയും രാജ്യങ്ങളിലേയും പ്രതിഭ വ്യത്യസ്തഭാഷകളിൽ സംസാരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവയിലെല്ലാം ജ്വലിക്കുന്നത് ഒരേ അഗ്നിനാളമത്രേ. എനിക്കുവയെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും; ഓ! എൻെറ ആത്മാവിൽ ഇപ്പോൾ തിങ്ങിനിറയുന്ന ഉദാത്തമായ ആനന്ദം നിങ്ങൾക്ക മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ!"

തടവുകാരൻെറ അപേക്ഷ നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടു. തോട്ടത്തിൽ രണ്ടു നിറയൊഴിക്കുവാൻ ബാങ്കർ കല്പന നല്കി.

തടങ്ങലിലായതിനുശേഷം പത്താമത്തെ കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തടവുകാരൻ അനക്കമില്ലാതെ മേശക്കടുത്ത് നെടുനേരം ഇരുന്നു പുതിയ നിയമപുസ്തകം വായിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. മനുഷ്യസമുദായത്തിൽവെച്ച് ഏററവുമധികം വിവേകശാലികൾ എഴുതിയ അറുനൂറ മഹാഗ്രന്ഥങ്ങൾ നാലുകൊല്ലത്തിനകത്തു വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കാവുന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ താരതമ്യേന ലഘുവും എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതുമായ ഒരു പുസ്തകം വായിക്കുവാൻ ഒരു കൊല്ലത്തിലധികം എടുത്തു [illegible] അസാധാരണമായി തോന്നി. ബൈബിളിനുശേഷം അയാൾ മതചരിത്രവും ഈശ്വരശാസ്ത്രവും സംബന്ധിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

തടങ്ങലിൻെറ അവസാനത്തെ രണ്ടുകൊല്ലം ബന്ധനസ്ഥൻ വളരെയധികം വായിച്ചു. എന്നാൽ അയാൾ സാഹിത്യത്തിൻെറ ഏതെങ്കിലുമൊരു ശാഖയിലേക്ക് തൻെറ അധ്യയനത്തെ സങ്കോചിപ്പിച്ചില്ല. ചിലപ്പോൾ അയാൾ പ്രാകൃതികചരിത്രം പഠിച്ചു; മററ ചിലപ്പോൾ അയാൾ ബയറൻെറയും ഷേക്സ്പീയറുടേയും കൃതികൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു. പലപ്പോഴും ഒരേ കുറിപ്പിൽത്തന്നെ അയാൾ രസതന്ത്രം, വൈദ്യം, ആഖ്യായികകൾ, ദർശനഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ഈശ്വരശാസ്ത്രംസംബന്ധിച്ച ഒരു പ്രബന്ധം എന്നിവ ആവശ്യപ്പെടും. അയാളുടെ വായന അത്യധികം വ്യത്യസ്തവിഷയങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നു. പൊന്തിക്കിടക്കുന്ന നഷ്ടാവശിഷ്ടങ്ങളുടെ നടുക്ക കടലിൽ നീന്തി മുങ്ങിച്ചാകാൻ തുടങ്ങവെ ഒരുതവണ ഒരു കഷണത്തിലും, പിന്നീടു മറെറാന്നിലും മാറിമാറിപ്പിടിച്ച് സ്വയം രക്ഷിക്കുവാൻ ഉല്ക്കണ്ഠയോടേ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യനേപ്പോലെ കാണപ്പെട്ടു അയാൾ.

അദ്ധ്യായം 2

കടലാസ്സ്

കിഴവൻ ബാങ്കർ കഴിഞ്ഞ സംവത്സരങ്ങളിൽ സംഭവിച്ചതെല്ലാം ഓർമ്മിച്ചു. അയാൾ ആലോചിച്ചു:

"നാളെ പന്ത്രണ്ടുമണിക്ക് അയാൾ സ്വതന്ത്രനാകും. ഞങ്ങളുടെ പന്തയം നിറവേററുന്നതിന്നായി ഞാൻ അയാൾക്ക് ഇരുപതുലക്ഷം റുബിൾ നല്കണം. പിന്നെ എനിക്കു ബാക്കി എന്തുണ്ട്? ഞാൻ ഈ പണം നല്കുന്നപക്ഷം എല്ലാം തുലഞ്ഞു. ഞാനൊരു പാപ്പരായിത്തീരും."

പതിനഞ്ചു കൊല്ലംമുമ്പ് തനിക്കെത്ര ലക്ഷം സ്വത്തുണ്ടെന്നു കണക്കാക്കുക അയാൾക്ക പ്രയാസമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ തനിക്കു ധനമോ കടമോ കൂടുതൽ എന്നു തന്നോടുതന്നെ ചോദിക്കുവാൻ അയാൾ ഭയപ്പെട്ടു. നാണയവിപണിയിലെ ആപല്കരമായ ചൂതുകളിയും, അപകടംപിടിച്ച അഭ്യൂഹവ്യാപാരങ്ങളും, വാർദ്ധക്യത്തിൽപ്പോലും അയാളുടെ മുൻകരുതലിനെ പലപ്പോഴും അടിപെടുത്തിയ ചപലതയും, അല്പാല്പമായി അയാളുടെ വ്യാപാരത്തിൻെറ അടി മാന്തുകയും, അങ്ങിനെ നിർഭയനും സ്വാതന്ത്ര്യ[illegible] അഭിമാനിയുമായ ആ ല[illegible]

★ 23 കൊല്ലത്തെ പരിചയം ★

ആഭരണനിർമ്മാണത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ 23 കൊല്ലത്തെ പരിചയം നിങ്ങളുടെ രുചിഭേദങ്ങൾക്കുപകരിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്ക് സാദ്ധ്യമാണെന്നറിയിക്കുന്നതിൽ വലിയ സന്തോഷമുണ്ട്.

★

★

നിങ്ങളുടെ ആഭരണങ്ങൾക്ക് ഞങ്ങളെ സമീപിക്കുക:

★

സോണി ഹരിലാൽ ഛഗൻലാൽ,

[illegible]നാൽ, തൃശ്ശിവപേരൂർ

യിൽ വില പൊന്തുകയും താഴുകയും ചെയ്യുന്ന ഓരോ ഘട്ടത്തിലും ചേടിച്ചുവിറച്ചിരുന്ന ഒരു രണ്ടാംകിട ബാങ്കുകാരനായി അധഃപതിയ്ക്കുകയും ചെയ്യിരുന്നു.

"ഒരു തുലഞ്ഞ പന്തയം," കിഴവൻ നിരാശയോടെ കൈയുയർത്തി തലയിൽവെച്ചുകൊണ്ടു പിറുപിറുത്തു; "ഈ മനുഷ്യൻ ചാകാതിരുന്നതെന്തേ? അയാൾക്കിപ്പോൾ വയസ്സു നാല്പതേ ആയിട്ടുള്ളു. അയാൾ എന്റെ സർവ്വസ്വവും കൈയടക്കും; കല്യാണംകഴിയ്ക്കും; ജീവിതാനന്ദമനുഭവിയ്ക്കും; നാണയവിപണിയിൽ അഭ്യൂഹവ്യാപാരം പടത്തും. ഞാനോ, ഒരു പിച്ചക്കാരനെപ്പോലെ, അയാളുടെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ അസൂയപ്പെട്ടുകൊണ്ട്, അയാൾ പറയുന്ന അതേ വാക്കുകൾ ദിനംപ്രതി കേൾക്കണം: 'ജീവിതത്തിൽ ഞാൻ അനുഭവിയ്ക്കുന്ന എല്ലാ സുഖങ്ങൾക്കും ഞാൻ നിങ്ങളോടു കടപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ഞാൻ നിങ്ങളെസ്സഹായിയ്ക്കട്ടെയോ' ഇല്ല. ഇതെനിയ്ക്കു സഹിയ്ക്കാവുന്നതിലധികമാണ്. നിർദ്ധനതയിൽനിന്നും അപമാനത്തിൽനിന്നും എനിയ്ക്കുള്ള ഏക രക്ഷാമാർഗ്ഗം ഈ മനുഷ്യന്റെ മരണമത്രേ."

മണി മൂന്നടിച്ചു. ബാങ്കർ ശ്രദ്ധിച്ചു വീട്ടിൽ എല്ലാം നിശ്ശബ്ദമായിരുന്നു. രാത്രിയിലെ കാററിൽ വെറങ്ങലിച്ച ഇലകൾ ചില മർമ്മരങ്ങളുമാത്രമാണ് കേൾപ്പാനുണ്ടായിരുന്ന ഏകശബ്ദം. ഒച്ചയുണ്ടാക്കാതിരിയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ പതിനഞ്ചു കൊല്ലമായി ഉറക്കാതിരുന്ന ആ വാതിലിന്റെ താക്കോൽ [illegible]പെട്ടിയിൽനിന്നു പുറത്തെടുത്തു. [illegible]ന്റെ പുറംകുപ്പായം എടുത്തിട്ട് അ[illegible]ത്തോട്ടത്തിലെയ്ക്കിറങ്ങി.

ശീതളവും സാന്ദ്രാന്ധകാരവുമായിരുന്നു രാത്രി. മഴ പെയ്യിരുന്നു. അതുവരെ കൊഴിയാതിരുന്ന പഴുത്ത ഇലകളുടെ വിശ്രാന്തി ഭഞ്ജിച്ചുകൊണ്ടും, മരങ്ങൾക്കിടയിൽ മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടും, ഒരു തീക്ഷ്ണമായ കുളിർകാററ് തോട്ടത്തിന്മീതെ ഊതി. ബാങ്കർ കണ്ണുകളെ ശ്രമപ്പെടുത്തിയിട്ടും, കാൽച്ചുവട്ടിലെ നിലമോ, ഉദ്യാനത്തെ അലങ്കരിച്ചിരുന്ന ധവളപ്രതിമകളോ, മരങ്ങളോ, തോട്ടത്തിലുള്ള വീടോ കാണ്മാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. സശ്രദ്ധം വീട്ടിന്നടുത്തേയ്ക്കു നടന്നുകൊണ്ട് അയാൾ രണ്ടുതവണ കാവല്ക്കാരനെ വിളിച്ചു. മറുപടി ലഭിച്ചില്ല. കാവല്ക്കാരൻ മഴയിൽനിന്നു രക്ഷതേടിയിരിയ്ക്കണമെന്നും, അടുക്കളയിലോ കലവറയിലോ കിടന്ന് ഗാഢമായി ഉറങ്ങുകയായിരിയ്ക്കണമെന്നും സുവ്യക്തമായിരുന്നു.

കിഴവൻ നിനച്ചു: "എന്റെ ഉദ്ദേശ്യം നിറവേററുവാനുള്ള ധൈര്യം എനിയ്ക്കുണ്ടായാൽ മാത്രം മതി; സംശയം ഒന്നാമതായി ജനിയ്ക്കുക കാവല്ക്കാരന്റെ പേരിലാണ്."

ഇരുട്ടിൽ വഴി തപ്പിത്തടഞ്ഞ് അയാൾ കൂടവിൽ കല്പടകളും വാതിലുംകണ്ടെത്തി. ആ ചെറുഗൃഹത്തിന്റെതളത്തിലേയ്ക്കും, പിന്നീട് ഇടനാഴിയിലേയ്ക്കും അയാൾ കടന്നു. ഇവിടെവെച്ച് അയാൾ ഒരു തീപ്പെട്ടിക്കോൽ ഉരച്ചു. അവിടെയെങ്ങും ഒരു ജീവിയുമില്ല. കിടക്കയില്ലാത്ത ആരുടേയോ ഒരു കട്ടിൽ ആ ഇടനാഴിയിൽ കിടന്നിരുന്നു. അകത്തെ ഒരു മൂലയിൽ ഇരുട്ടിൽ ഒരു ഇരിമ്പടുപ്പ് അവ്യക്തമായി ഉയർന്നുകാണായി. തടവുകാരനെ അടച്ചിട്ടിരുന്ന മുറിയുടെ വാതിലിന്മേലുള്ള മുദ്രകൾ യാതൊരു കേടുപാടുമില്ലാതെ നിലനിന്നിരുന്നു.

തീപ്പെട്ടിക്കോൽ കെട്ടടങ്ങിയപ്പോൾ, കിഴവൻ ആവേശത്താൽ വിറച്ചുകൊണ്ട് വാതിലിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചെറുപഴുതിലൂടെ എത്തിനോക്കി.

മുറിയിൽ ഒരു മെഴുകുതിരി മങ്ങിക്കത്തിയിരുന്നു. തടവുകാരൻ മേശയ്ക്കരികെ ഇരിയ്ക്കുകയാണ്. കിഴവന്ന് അയാളുടെ പുറവും, തലമുടിയും, മേശമേൽ അമർന്നുകിടന്നിരുന്ന അയാളുടെ കൈകളും മാത്രമേ കാണ്മാൻ സാധിച്ചിരുന്നുള്ളു. രണ്ടു ചാരുകസേലകളിലും നിലത്തും അനവധി പുസ്തകങ്ങൾ തുറന്നു ചിതറിക്കിടന്നിരുന്നു.

അഞ്ചു നിമിഷം അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞു; എന്നിട്ടും തടവുപുള്ളി അനങ്ങിയില്ല. പതിനഞ്ചുകൊല്ലത്തെ തടങ്കൽ അയാളെ ഇളകാതിരിയ്ക്കുവാൻ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. ബാങ്കർ മെല്ലെ നോട്ടപ്പഴുതിലെ ചില്ലിൽ തട്ടി; എന്നിട്ടും ലഘുതമമായ ഒരു ചലനംകൊണ്ടുപോലും തടവുകാരൻ ഇതിന്നുത്തരം നല്കിയില്ല. പിന്നീട് ബാങ്കർ വാതിലിലെ മുദ്രകൾ സൂക്ഷിച്ചു പൊളിച്ചുനീക്കുകയും താക്കോൽപ്പഴുതിൽ താക്കോൽ കടത്തുകയും ചെയ്തു. തുരുമ്പുപിടിച്ച പൂട്ടിൽനിന്ന് ഒരു പരുഷസ്വരം ഉളവായി. വാതിൽ അതിന്റെ വിജാഗിരികളിൽ കരഞ്ഞു. ഒരാശ്ചര്യശബ്ദമോ, കാലടിയൊച്ചയോ കേൾക്കുമെന്ന് ബാങ്കർ പ്രതീക്ഷിച്ചു. [illegible]മിഷം കഴിഞ്ഞിട്ടും വാതി

ലിന്നപ്പുറത്ത് എല്ലാം പഴയപടി നിശ്ശബ്ദം തന്നെയായിരുന്നു. അയാൾ മുറിയിലേയ്ക്കു കടക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

മേശയ്ക്കടുത്ത് ഒരു മനുഷ്യനിരിയ്ക്കുന്നു. അയാളുടെ ആകൃതി മിക്കവാറും അമാനുഷമായിരുന്നു. സ്ത്രീകളുടേതുപോലെ നീണ്ട തലമുടിയും 'ചപ്ര'ത്താടിയുമുള്ള, തോലിൽപ്പൊതിഞ്ഞ ഒരു അസ്ഥികൂടംപോലെയിരുന്നു അയാൾ. അയാളുടെ മഞ്ഞമുഖത്ത് മണ്ണുനിറത്തിലുള്ള പാടുകൾ കാണ്മാനുണ്ടായിരുന്നു. കവിളുകൾ കുഴിഞ്ഞിരുന്നു. നീണ്ട് ഇടുങ്ങിയതായിരുന്നു അയാളുടെ പുറം. നോക്കുമ്പോൾ ഭയം ഉളവാക്കുമാറ് മെലിഞ്ഞിരുന്ന കൈയിന്മേലാണ് അയാളുടെ ചപ്രത്തല അമർന്നിരുന്നത്. അയാളുടെ തലമുടി നരച്ചുതുടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്നു. വയസ്സായി ഒട്ടിയ അയാളുടെ മുഖത്തുനോക്കുന്ന ഒരുവനും നാല്പതുവയസ്സായ ഒരു മനുഷ്യനാണ് അയാളെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കുകയില്ല. അയാൾ ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു. അയാളുടെ ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞ തലയ്ക്കുമുമ്പിൽ, മേശപ്പുറത്ത് ഒരു കടലാസ്സുതാൾ കിടന്നിരുന്നു. വളരെ ചെറിയ അക്ഷരങ്ങളിൽ അതിലെന്തോ എഴുതിയിരുന്നു.

"ക്ഷുദ്രമനുഷ്യൻ," ബാങ്കർ വിചാരിച്ചു, "അയാൾ ഉറങ്ങുന്നു; ഒരുപക്ഷെ ലക്ഷങ്ങളെപ്പററി സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ട്. ഈ പകുതി ചത്തുകഴിഞ്ഞ ജന്തുവിനെ എടുത്ത് കട്ടിലിൽ എറിയുവാനും, ഏററവും സമർത്ഥമായ പരിശോധനയിൽപ്പോലും അക്രമത്തിന്റെ ചിഹ്നങ്ങൾ വെളിയ്ക്കു വരാത്തവിധത്തിൽ തലയിണകൊണ്ടമർത്തി ശ്വാസംമുട്ടിച്ച് ഇയാളുടെ ജീവന്റെ അവസാനത്തെ തീപ്പൊരികൾകൂടി കെടുത്തുവാനും എനിയ്ക്ക് എളുപ്പത്തിൽ സാധിയ്ക്കും. ഏതായാലും, അയാൾ ഇവിടെ എഴുതിവെച്ചിരിയ്ക്കുന്നതെന്തെന്നു ഞാനാദ്യമായി നോക്കട്ടെ."

ബാങ്കർ മേശമേൽനിന്ന് ഒരു കടലാസ്സു പെറുക്കിയെടുത്തു താഴെക്കാണുംവിധം വായിച്ചു:

"നാളെ പന്ത്രണ്ടു മണിയ്ക്ക് ഞാൻ സ്വതന്ത്രനാകും. എന്റെ സഹജീവികളുമായി ഇടപ്പെടുവാനുള്ള അധികാരം എനിയ്ക്ക് ലഭിയ്ക്കും. എന്നാൽ ഈ മുറിവിട്ട് വീണ്ടും സൂര്യനെ നോക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി നിങ്ങളോട് ഏതാനും ചില കാര്യങ്ങൾ പറയുന്നത് ആവശ്യമാണെന്നു ഞാൻ കാണുന്നു. സ്വച്ഛമായ ഒരു മനസ്സാക്ഷിയോടുകൂടിയും, എന്നെ കണ്ടുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന ഈശ്വരന്റെ മുന്നിൽ വെച്ചും ഞാൻ നിങ്ങളോട് പ്രഖ്യാപിയ്ക്കുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യം, ജീവിതം, ആരോഗ്യം—നിങ്ങളുടെ പുസ്തകങ്ങൾ ഐഹികാനന്ദങ്ങളെന്നു വിളിയ്ക്കുന്ന സർവ്വവും—ഞാൻ വെറുക്കുന്നു.

പതിനഞ്ചു കൊല്ലമായി സശ്രദ്ധം ഞാൻ ഈ ലോകത്തിലെ ജീവിതം പഠിച്ചു. ഞാൻ ഭൂമിയേയോ അതിലുള്ള ജനങ്ങളെയോ കണ്ടിരുന്നില്ലെന്നതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ പുസ്തകങ്ങളിൽ ഞാൻ ജീവിച്ചുപോന്നു... ഞാൻ മധുരങ്ങളായ വീഞ്ഞുകൾ കുടിച്ചു; പാട്ടുകൾ പാടി; കാടുകളിൽ മാനുകളേയും കാട്ടുപന്നികളേയും വേട്ടയാടി.....ഞാൻ സ്ത്രീകളെ പ്രേമിച്ചു. നിങ്ങളുടെ മഹാകവികളുടെ പ്രതിഭകളാൽ സൃഷ്ടിയ്ക്കപ്പെട്ട വായവീയസുന്ദരികൾ മേഘങ്ങളെന്നപോലെ എന്നെ രാത്രിയിൽ സന്ദർശിയ്ക്കുകയും, എനിയ്ക്കു ലഹരി കയററിയ അത്ഭുതകഥകൾ എന്നോടു മന്ത്രിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. നിങ്ങളുടെ പുസ്തകങ്ങളിൽ ഞാൻ വന്മലകൾ കയറി; അവയുടെ ഉന്നതശൃംഗങ്ങളിൽനിന്ന് ഞാൻ പ്രഭാതത്തിൽ സൂര്യൻ ഉദിക്കുന്നതും സന്ധ്യയ്ക്ക് [illegible] ശോണാഭ ആകാശത്തിലും സമുദ്രത്തിലും [illegible]ച്ചതശിഖരങ്ങളിലും ചൊരിയുന്നതും കണ്ടു. ഞാൻ എനിയ്ക്കു ചുവട്ടിൽ, തിളങ്ങുന്ന ഇടിമിന്നൽ കരിങ്കാറുകളെ തുളച്ചുകയറുന്നതു കണ്ടു.

പച്ചപ്പാടങ്ങളും കാടുകളും പുഴകളും കയങ്ങളും പട്ടണങ്ങളും ഞാൻ കണ്ടു. ഞാൻ കിന്നരികളുടെ ഗീതവും ആട്ടിടയന്മാരുടെ പുല്ലാങ്കുഴൽവിളിയും കേട്ടു. ഈശ്വരനെപ്പററി സംസാരിയ്ക്കുവാൻ എന്റെ അടുത്തു പറന്നെത്തിയ സുഭഗകളായ ദേവതകളുടെ ചിറകുകളുമ്മൽ ഞാനനുഭവിച്ചു. നിങ്ങളുടെ പുസ്തകങ്ങളിൽ ഞാൻ എന്നെ പാതാളക്കുഴികളിലേക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞു; ആശ്ചര്യങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചു; കൊലനടത്തി; പട്ടണങ്ങൾ കൊള്ളിവെച്ചെരിച്ചു; പുതിയ മതങ്ങൾ പ്രസംഗിച്ചു; മഹാസാമ്രാജ്യങ്ങൾ കീഴടക്കി....

നിങ്ങളുടെ പുസ്തകങ്ങൾ എനിയ്ക്കു വിജ്ഞാനം നല്കി. നീണ്ട നൂററാണ്ടുകളിലായി മനുഷ്യന്റെ തളരാത്ത തലച്ചോറ് നേടിയതെന്തോ, അതെല്ലാം, അമർത്തിച്ചേർത്ത ഒരു ചെറുകട്ടയായി എന്റെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ സംഭരിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു.... നിങ്ങളെല്ലാവരേയുംകാൾ വിദ്വാനാണ് ഞാനെന്ന് എനിയ്ക്കറിയാം....

എന്നിട്ടും ഞാൻ നിങ്ങളുടെ പുസ്തകങ്ങളെ പുച്ഛിക്കുന്നു. ഭൗതികങ്ങളായ എല്ലാ അനുഗ്രഹങ്ങളേയും പാണ്ഡിത്യത്തേയും ഞാൻ അവഹേളിക്കുന്നു. എല്ലാം വിലകെട്ടതും, അസത്യവും, പൊള്ളയും, കാനൽപോലെ ചതിക്കുന്നതുമത്രേ. നിങ്ങൾ അഭിമാനിയും വിജ്ഞനും സുന്ദരനുമായിരിയ്ക്കാം. എന്നാൽ മരണം നിങ്ങളെ ഭൂമുഖത്തുനിന്നു തുടച്ചുനീക്കും, നിങ്ങളുടെ തറക്കടിയിൽ ജീവിയ്ക്കുന്ന ചുണ്ടെലികളെയെന്നപോലെ. നിങ്ങളുടെ ഉത്തരാധികാരികളും, നിങ്ങളുടെ ചരിത്രവും, നിങ്ങളുടെ അനശ്വരപ്രതിഭാശാലികളും, നിങ്ങളുടെ ഭൂമി നശിയ്ക്കുന്നതോടൊപ്പം മരവിയ്ക്കുകയോ കത്തിയെരിയുകയോ ചെയ്യും.

നിങ്ങൾക്കു ഭ്രാന്താണ്; ശരിയായ വഴിയ്ക്കല്ല നിങ്ങളുടെ നടപ്പ്. അസത്യത്തെ നിങ്ങൾ സത്യമായി എടുക്കുന്നു; വൈരൂപ്യത്തെ സൌന്ദര്യമായും. നിങ്ങളുടെ ആപ്പിൾമരങ്ങളിലും നാരകങ്ങളിലും പഴങ്ങൾക്കുപകരം തവളകളും പല്ലികളും വിളഞ്ഞുതുടങ്ങുകയോ, നിങ്ങളുടെ റോസാപ്പൂക്കൾ വിയർത്ത കുതിരകളുടെ മണം ഉദ്വമിയ്ക്കുകയോ ചെയ്താൽ നിങ്ങൾ ആശ്ചര്യപ്പെടുകയില്ലേ? അതുപോലെ, ഭൂമിയ്ക്കുവേണ്ടി നിങ്ങൾ സ്വർഗ്ഗം പകരംകൊടുക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെടുപോകുന്നു....എനിയ്ക്കു നിങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കണമെന്നില്ല.

"നിങ്ങൾ വിലമതിയ്ക്കുന്ന എല്ലാ വസ്തുക്കളേയും ഞാൻ എങ്ങിനെ പുച്ഛിക്കുന്നു എന്നു തെളിയിക്കുവാനായി, ഞാനൊരു കാലത്തു സ്വർഗ്ഗദ്വാരമെന്നു കരുതിയിരുന്ന ഇരുപതുലക്ഷം റൂബിളിനെ—ഇന്നു ഞാനതിനെ ധിക്കരിക്കുന്നു—ഞാൻ ഇതാ ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. അതു വാങ്ങുവാൻ എനിയ്ക്കുള്ള അധികാരം നഷ്ടപ്പെടുത്തുവാനായി ഞാൻ നിശ്ചിതസമയത്തിന് അഞ്ചുമണിക്കൂർമുമ്പേ എന്റെ ജയിൽവിട്ടുപോവുകയും അങ്ങിനെ നമ്മുടെ കരാറിലെ വ്യവസ്ഥകൾ തെററിക്കുകയും ചെയ്യും...."

ബാങ്കർ ഈ വരികൾ വായിച്ചു കടലാസ്സു തിരികെ മേശപ്പുറത്തുവെച്ചു. അയാൾ ഇതെഴുതിയ ആ അസാധാരണമനുഷ്യന്റെ തലയിൽ ചുംബിച്ചു. കണ്ണുകളിൽ കണ്ണുനീർ നിറഞ്ഞുകൊണ്ട് അയാൾ ശാന്തമായി ആ വീടു വിട്ടു. ഇതിന്നുമുമ്പൊരിയ്ക്കലും—നാണയവിപണിയിൽ ഗൌരവമേറിയ നഷ്ടങ്ങൾ സഹിച്ചതിന്നുശേഷംപോലും—അയാൾ ഇപ്പോഴത്തെമാതിരി തന്നെത്താൻ നിന്ദിച്ചിട്ടില്ല. അയാൾ തന്റെ വീട്ടിലെത്തി കിടക്കയിൽ വീണു; എന്നാൽ അടുത്തുതന്നെ താൻ അനുഭവിച്ച വികാരവും, അടക്കിനിർത്താനരുതാത്ത കണ്ണുനീരും അയാളെ വളരെ നേരത്തേയ്ക്ക് ഉറങ്ങാനനുവദിച്ചില്ല...........

....

അടുത്ത പുലരിയിൽ വിളറിവിറയ്ക്കുന്ന കാവല്ക്കാരൻ വന്നറിയിച്ചു; ആ ചെറിയ വീട്ടിൽ താമസിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യൻ ജന്നലിലൂടെ തോട്ടത്തിലേക്ക് നൂണ്ടുകടക്കുന്നതും പടിക്കൽചെന്ന് അപ്രത്യക്ഷനാകുന്നതും അയാൾ കണ്ടു എന്ന്. ഇതു കേട്ട ഉടൻ ബാങ്കറും അയാളുടെ ഭൃത്യന്മാരും, തടവുപുള്ളി വാസ്തവമായും ഓടിപ്പോയോ എന്നു നിർണ്ണയിക്കുവാൻ അവിടെ ചെന്നുനോക്കി....

ജനങ്ങൾക്കൊരു സംസാരവിഷയം നല്കാതിരിയ്ക്കുന്നതിനായി, അയാൾ തടവുകാരന്റെ ത്യാഗപ്രഖ്യാപനം അടങ്ങിയ കടലാസ്സ് മേശമേൽനിന്നെടുത്തു വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിവന്നു തന്റെ ഇരുമ്പുപെട്ടിയിൽ വെച്ചുപൂട്ടി.

[പരിഭാഷ: എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ]

ധന്വന്തരി വൈദ്യശാല

H. O. തൊടുപുഴ (തിരുവിതാംകൂർ)

സഹ്യാദ്രിസാനുപ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു ധാരാളമായി ലഭിക്കുന്നവയും വീര്യഗുണസമ്പന്നങ്ങളുമായ മൂലികകളെ ശാസ്ത്രാനുസാരം ഏററവും നിഷ്ഠയോടെ യോഗങ്ങളിൽ ചേർത്തു തയാർചെയ്തു വിതരണംചെയ്യുന്ന ഗുണോത്തരങ്ങളായ ഞങ്ങളുടെ ഔഷധങ്ങൾക്കു ഭാരതത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന സ്വാഗതത്തിൽ ഞങ്ങൾ അഭിമാനംകൊള്ളുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു. സാധനങ്ങൾക്കു അപരിമിതമായ വില വർദ്ധിച്ചിട്ടും ഔഷധങ്ങൾക്കു താരതമ്യേന വില ചുരുക്കുന്നതിന് ഞങ്ങൾക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. പൊതുജനങ്ങൾ ഈ അവസരത്തെ വേണ്ടുംവണ്ണം ഉപയോഗിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ചില ഔഷധങ്ങളുടെ വിലവിവരം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

ദശമൂലാരിഷ്ടം 24ഔ. കു. 1ന്ന	4 0 0	ച്യവനപ്രാശം റാ. 1ന്ന	3 0 0
ദ്രാക്ഷാരിഷ്ടം ,,	3 0 0	മകരധ്വജം 1തോലക്കു	40 0 0
കുമാര്യാസവം ,,	5 0 0	സിദ്ധമകരധ്വജം ,,	120 0 0
ധാന്വന്തരംകുഴമ്പ് ,,	5 0 0	സ്വർണ്ണഭസ്മം ,,	100 0 0
ക്ഷീരബല 101ആ. ഔ. 1ന്ന	6 0 0	തങ്കഭസ്മം ,,	120 0.0
ധാന്വന്തരം ,, ,,	8 0 0	....	....

വൈദ്യൻ സി. എൻ. നമ്പൂതിരി

ധന്വന്തരി വൈദ്യശാല, തൊടുപുഴ, തിരുവിതാംകൂർ

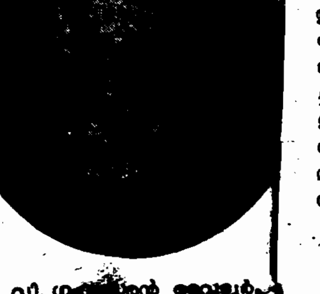

വി. ഗ[illegible]ൻ വൈദ്യർ, വൈദ്യകലാനിധി

പനിനീർപൂഖണ്ഡം

പരിമളം തുളുമ്പുന്ന പനിനീർ പൂവും, പലതരം പഴവർഗ്ഗങ്ങളുടെ രസവും, വീര്യവത്തുക്കളായ നിരവധി മൂലികകളുടെ സൌമ്യാംശവും സംഗ്രഹിച്ചു സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ഞങ്ങളുടെ പനിനീർ പൂഖണ്ഡം. അസ്ഥിസ്രാവത്തിന്നും തജ്ജന്യമായ വയറുകത്തൽ, തലചുററ്, തളർച്ച, ശോഷം, വിളർച്ച, അരുചി മുതലായവയ്ക്കും ഒരു റാത്തൽ ലേഹ്യം സേവിച്ചാൽ ആജീവനാന്തം സുഖം അരുളുന്നു. ഒട്ടിയ കവിൾത്തടവും, കുഴിഞ്ഞ താഴ്ന്ന കണ്ണുകളും, വിളറി വിരൂപമായ മുഖവും ആയി ചടച്ചു തളർന്നു, സൌന്ദര്യം നശിച്ചു നിരാശപ്പെടുന്ന സഹോദരിമാർ, ഈ ഔഷധസേവയാൽ കൊഴുത്തുരുണ്ട മനോജ്ഞഗാത്രികളായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. ഈ സൌമ്യതയുടെ സമാഹാരഖണ്ഡം സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്ക് ഒരുപോലെ ആശ്വാസപ്രദമാണ്. ഉഷ്ണസംബന്ധമായ എല്ലാ രോഗങ്ങൾക്കും വിശിഷ്ടം !

റാത്തൽ 1-ന് 5 ക. മാത്രം

സ്വതന്ത്രഫാർമസി,

ചാലക്കുടി : കൊച്ചിൻസ്റ്റേററ്

ബ്രാഞ്ചുകൾ: കൊടകര & ആലപ്പുഴ

ജെയിലഴികൾക്കുള്ളിലെ ഗ്രന്ഥമെഴുത്തുകാർ

വി. എം. കൊറാത്ത്

കോൺഗ്രസ്സ് പ്രവർത്തകക്കമ്മിററി അംഗങ്ങളുടെ ദേഹസ്ഥിതിയേയും ജയിലിൽ അവരുടെ ജീവിതരീതിയേയുംകുറിച്ച് ഇയ്യിടെ നാം കേൾക്കുകയുണ്ടായി. സമയം വെറുതെ കളയാതെ, എല്ലാവരും, തങ്ങൾക്കുപയുക്തവും ഉല്ലാസപ്രദവുമായ പ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുയാണ്. അവരിൽ പലരും ഗ്രന്ഥമെഴുതുന്നതിലാണ് വ്യാപൃതരായിരിക്കുന്നത്. കോൺഗ്രസ് പ്രസിഡണ്ട് അബ്ദുൾക്കലാം ആസാദ് ആത്മകഥയെഴുതുന്നതിൽ മുഴുകിയിരിക്കുയാണ്. ഗാന്ധിയൻതത്വശാസ്ത്രത്തെപ്പററി കോൺഗ്രസ് സിക്രട്ടറിയായ ആചാര്യകൃപലാനി ഒരു പുസ്തകം എഴുതിക്കഴിഞ്ഞുവത്രേ! ഇപ്പോഴദ്ദേഹം "രാമകൃഷ്ണകഥാമൃതം" ഹിന്ദിയിലേക്കു പരിഭാഷപ്പെടുത്തിവരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ കവിതകളെഴുതുന്ന തിരക്കാണ് പോലും ആസഫ് ആലിക്കു്. ജവഹരിലാൽനെഹറുവും പുസ്തകമെഴുത്തിൽത്തന്നെയാണ്—അതെന്തു വിഷയത്തെപ്പററിയാണെന്നറിവായിട്ടില്ല— സമയം വിനിയോഗിച്ചുവരുന്നതെന്നാണറിയുന്നത്.

ജയിലിനുള്ളിലെ "പുള്ളി"കൾക്ക് ഇങ്ങിനെ പുസ്തകങ്ങളും ലേഖനങ്ങളും എഴുതുവാൻ കഴിയുന്നതെങ്ങിനെയാണ്? നാടും വീടും വിട്ടുപോരുന്ന ഇവക്കു മനസ്സ് ഏകാഗ്രമായി നിർത്തുവാൻ കഴിയുമോ? അവരുടെ തലച്ചോറും, തൂലികയും വേണ്ടവിധം പ്രവർത്തിക്കുമോ? പലക്കും സംശയമുള്ള കാര്യങ്ങളാണിവ.

ഗുണകരമായ ജോലി

ഉയർന്ന പദവിയിലെത്തിയിട്ടുള്ള ഇന്ത്യയിലെ മിക്ക നേതാക്കന്മാരും തങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയാഭിപ്രായം വെളിവാക്കിയതുകൊണ്ടോ രാഷ്ട്രീയരംഗത്തിലിറങ്ങി പ്രവർത്തിച്ചതുകൊണ്ടോ കുറച്ചുകാലമെങ്കിലും കാരാഗൃഹങ്ങളിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയവരാണെന്നു കാണാം. ആ അവസരത്തിലൊന്നും അവർ വിലയേറിയ സമയം [illegible] പാഴാക്കുകയല്ല, പിന്നേയോ, തികച്ചും ഉപയോഗപ്രദമായ വല്ല ജോലിയും ചെയ്യുകയാണ് പതിവ്. പണ്ഡിത ജവഹർലാൽനെഹറു തുടച്ചയായി കാരാഗൃഹവാസമനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന കാലങ്ങളിലൊന്നും അദ്ദേഹം സമയം വെറുതെ കളഞ്ഞില്ല. "തനിച്ച് മുഷിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട ആ നീണ്ട കാലത്തു ചെയ്യുവാൻ എനിക്കില്ലെങ്കിലും ജോലി ആവശ്യമായിരുന്നു" അദ്ദേഹം പറയുകയാണ്. തന്റെ നീണ്ട "ആത്മകഥ"യുംകൊണ്ടാണ് നെഹറു ജയിലിൽനിന്നു പുറത്തുവന്നത്! ബിപ്പിൻചന്ദ്രപാൽ ജയിലിനുള്ളിലായിരുന്ന കാലത്തു ഹിന്ദുമതംസംബന്ധിച്ച രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതുകയുണ്ടായി. ലോകമാന്യതിലകനും ബന്ധനസ്ഥനായിരിക്കെ രണ്ടു പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഗീതാരഹസ്യം, ആർക്‌ട്ടിക് ഹോം ഓഫ് വേദാസ് എന്നിവ.

കാരാഗൃഹത്തിലെ ജീവിതരീതിയുമായി മെരുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞ ദേഹമാണല്ലോ മഹാത്മജി. ആഫ്രിക്കയിലേയും ഇന്ത്യയിലേയും ജയിൽമുറികൾ ആ മഹാത്മാവിന്നു പലപ്പോഴും ആതിഥ്യം നല്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്! ഗാന്ധിജി ഒരിക്കൽ ഇങ്ങിനെ പ്രസ്താവിച്ചു:— "1907-ൽ ഞാൻ തെക്കെ ആഫ്രിക്കയിലായിരുന്നപ്പോൾ മിക്ക സമയവും ജയിലിലാണ് കഴിച്ചുകൂട്ടിയത്. എന്നാൽ എനിക്കതിൽ തെല്ലും മടുപ്പു തോന്നിയിട്ടില്ല. കാരണം, ചിന്തിക്കുവാനും എഴുതുവാനും പുറത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ പററിയ അവസരമായിരുന്നു അത്!"

തടവുമുറിയിലെ പേരുകേട്ട എഴുത്തുകാർ!

ലോകത്തിലെ ഉൽകൃഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പലതും തടവുമുറികൾക്കുള്ളിൽ വെച്ചെഴുതപ്പെട്ടവയാണ്! ഇന്നത്തെ ജർമ്മൻസർവ്വാധിപതിയായ ഹേർ ഹിററ്ലർ 1924-ൽ ലച്ചിലെ ലാൻറ്സ്ബർഗ് കോട്ടയിൽ തടങ്ങലിലാക്കപ്പെട്ട ആ അവസരത്തിലാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ "മെയിൻകാംഫ" എന്ന സുപ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചത്. "പ്രവർത്തിച്ച് ക്ഷീണിച്ച എനിക്കു ഒരു വിശ്രമവേളയും, എന്റെ പ്രസ്ഥാനത്തെപ്പററി എനിക്ക് സ്വയം വിവരിക്കുവാൻ കിട്ടിയ ഒരുപൂർവ്വാവസരവുമായിരുന്നു അത്" എന്നാണ് ആ തടങ്കൽജീവിതത്തെപ്പററി അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞത്.. ടവർ ഓഫ് ലണ്ടണിൽ തടങ്ങലിലിരിക്കുയാണ് സർ വാൾട്ടർറാലി തന്റെ "യുദ്ധം" "ലോകചരിത്രം" എന്നീ പുസ്തകൾ രചിച്ചത്. സ്കോട്ട്‌ലണ്ടിലെ ഒന്നാം ജയിംസ് ഒരിക്കൽ പതിനെട്ടുകൊല്ലം ബന്ധനത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുകയുണ്ടായി. ഗ്രന്ഥങ്ങളും ലേഖനങ്ങളുമെഴുതിയാണ് അക്കാലമത്രയും അദ്ദേഹം കഴിച്ചുകൂട്ടിയത്. "ദി സ്റ്റോറി ഓഫ് റിമിനി" എന്ന ഇററാലിയൻ കഥ, ഒരു അപകീർത്തിക്കുററത്തിന്നു ജയിൽശിക്ഷയനുഭവിക്കുമ്പോഴാണ് ലേ ഹണ്ട് എഴുതിയത്.

മഹാകവി ടാഗോർ, എഡ്ഗർ വാലിസ് എന്നിവർക്കെല്ലാം എവിടെവെച്ചും സ്ഥലവും സമയവും നോക്കാതെ കവിതയും, മററും എഴുതുവാൻ കഴിയും. എന്നാൽ എല്ലാവക്കും അതു കഴിഞ്ഞെന്നു വരില്ല. എഴുതുവാനും, വായിക്കുവാനും, നിശ്ശബ്ദവും, വിജനവുമായ സ്ഥലങ്ങളാണ് മിക്കവക്കും ഇഷ്ടപ്പെട്ടുകാണുന്നത്. രാത്രി എല്ലാവരും ഉറക്കമായെന്നു കണ്ടാൽമാത്രമേ ചിലർ സാഹിതീദേവി ആശ്ലേഷിക്കാറുള്ളവെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്! പസ്‌ടർടൺ എന്ന പ്രസിദ്ധ എഴുത്തുകാരനോടു പ്രസിദ്ധീകരണക്കാർ വല്ല പുസ്തകവും ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അദ്ദേഹം തന്റെ ഭാര്യയേയുംകൂട്ടി വിജനമായ സ്ഥലമന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെടുമത്രേ! എമർസ്സൺ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ലേഖനങ്ങളുമെഴുതുവാൻ വിജനവും നിശ്ശബ്ദവുമായ വനാന്തരങ്ങളെയാണുപോലും ശരണം പ്രാപിച്ചിരുന്നത്.

ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കണം നിശ്ശബ്ദമായ തടവുമുറികളിലാകുമ്പോൾ പലരും പുസ്തകമെഴുതുന്നതിൽ വ്യാപൃതരാകുന്നത്.

[പകപ്പവകാശം ലേഖകന്ന്]

ചെറുകഥ

ഗായിക

ആൻറൺ ചെക്കോവ്

ഇതെല്ലാം നടന്നിട്ടു നാളേറെയായി. അന്ന് അവൾക്ക് ഇതിലുമധികം ചെറുപ്പവും സൌന്ദര്യവുമുണ്ടായിരുന്നു. അവളുടെ ആരാധകനായ നിക്കോളായ് പെട്രോവിച്ച് കോല്പക്കൊവ് ഉൾനാട്ടിലുള്ള അവളുടെ വീട്ടിൽ അവളെ കാണുവാൻ വന്നിരിക്കുയാണ്. അന്ന് അസഹ്യമായ ചൂടും 'പുഴുക്ക'വുമുണ്ടായിരുന്നു. കോല്പക്കൊവ് ഉച്ചക്ഷണം കഴിച്ചു, മീതെ ഒരു കുപ്പി ചീത്ത പോർട്ട്‌വൈൻകൂടി കുടിച്ചിരുന്നു. അയാൾക്കു തീരെ സുഖം തോന്നിയില്ല. ആകപ്പാടെ ഒരു ചീത്ത 'കോ'ളായിരുന്നു. നടക്കുവാനിറങ്ങുന്നതിന്നായി, കുറച്ചുകൂടി ചൂടാറുന്ന സായംകാലത്തെ കാത്തിരുന്നു രണ്ടു പേക്കും നന്നെ മുഷിഞ്ഞു.

പെട്ടെന്നു വാതില്ക്കലെ മണിയടിച്ചു. കോല്പക്കൊവ് ഷട്ടുമാത്രമേ ധരിച്ചിരുന്നുള്ളു. അയാൾ ഇരിപ്പിടത്തിൽനിന്നു ചാടിയെണീററു പ്രശ്നാത്മകമായി 'പാഷ'യെ നോക്കി.

"അത് ഒരുവേള തപാല്ക്കാരനാണ്; പക്ഷെ, എന്റെ വല്ല ബാലികാസുഹൃത്തുക്കളെമായേക്കാം." നടി പറഞ്ഞു.

പാഷയുടെ ബാലികാസുഹൃത്തുക്കളേയോ തപാല്ക്കാരനേയോ കോല്പക്കൊവ് ഒട്ടും ഗൌനിച്ചില്ല. എന്നിരുന്നാലും, വാതിൽ തുറക്കുവാൻ പാഷ പുറത്തേക്കു പോയപ്പോൾ അയാൾ തന്റെ കോട്ടു കടന്നെടുക്കുകയും അടുത്ത മുറിയിലേക്കു പോകയും ചെയ്തു.

പാഷയുടെ അളവററ ആശ്ചര്യത്തിന്ന്, അതു തപാല്ക്കാരനോ, അവളുടെ സുഹൃത്തുക്കളിലൊരാളോ ആയിരുന്നില്ല; പിന്നെയോ, യുവതിയും സുന്ദരിയുമായ ഒരു മാന്യ; പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ മനോഹരമായി വസ്ത്രധാരണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്; ഒരു 'നല്ല' സ്ത്രീയെപ്പോലെ കാണപ്പെട്ടു അവൾ.

ആഗന്തുക വിളർത്തിരുന്നു. വളരെയധികം കോണിപ്പടികൾ കയറിയാലത്തെപ്പോലെ അവൾ കിതച്ചിരുന്നു.

"നിങ്ങൾക്കെന്തു വേണം?" പാഷ ചോദിച്ചു.

മാന്യ ഉടൻ ഉത്തരം നല്കിയില്ല. അവൾ മുറിയിലേക്കു കടക്കുകയും ജിജ്ഞാസയോടെ മരസ്സാമാനങ്ങൾ നോക്കുകയും ചെയ്തു. അവൾക്കു നോവുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നി. തന്നത്താൻ നിയന്ത്രിക്കുവാനും സംസാരിക്കുവാനുള്ള കഴിവു കൈവരുത്തുവാനും അവൾക്കു കുറേ സമയം വേണ്ടിവന്നു. അവൾ ഉപവിഷ്ടയായി.

കരഞ്ഞു ചുകന്ന കണ്ണുകൾ ഉയർത്തിക്കൊണ്ട് ഒടുവിൽ അവൾ ചോദിച്ചു: "എന്റെ ഭർത്താവ് ഇവിടെയുണ്ടോ?"

"ആരുടെ ഭർത്താവ്?" പാഷ ചോദിച്ചു. കൈകാലുകളിൽ കുളിരു കയറുമാറ് ആകസ്മികമായ ഭയം അവളെ ബാധിച്ചു. വികാരംകൊണ്ടു വിറച്ചുകൊണ്ട് അവൾ ആവർത്തിച്ചു: "ആരുടെ ഭർത്താവ്?"

"എന്റെ ഭർത്താവ്, നിക്കോലായ് പെട്രോവിച്ച് കോല്പക്കൊവ്."

"ഇല്ല.....മാന്യേ.....ഞാൻ.....ഞാൻ....ഞാനൊരിക്കലും ഒരു ഭർത്താവിനെയും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല."

മൌനമയങ്ങളായ ചില നിമിഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുപോയി. ലേസുകൊണ്ടുള്ള ഒരു തൂവാലകൊണ്ട് ആ മാന്യ ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ച കണ്ണു തുടച്ചു. ഇരിക്കുവാനുള്ള ധൈര്യം പാഷക്കുണ്ടായില്ല. ചകിതയും നിസ്സഹായയുമായി അവൾ തന്റെ സന്ദർശികയുടെ നേരെ നോക്കി.

"അപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഇവിടെയില്ലെന്നാണ് നിങ്ങളുടെ വാദം?" ദൃഢസ്വരത്തിൽ, അസാധാരണമായ ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ, മാന്യ ചോദിച്ചു.

"എനിക്കു്....എനിക്കുറിയുന്നില്ല, നിങ്ങൾ പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം."

"ആഭാസയായ നീചപ്പെണ്ണേ...." വെറുപ്പോടും പുച്ഛത്തോടും പാഷക്കുനേരെ നോക്കിക്കൊണ്ടു മാന്യ പിറുപിറുത്തു. "അതെ, അതെ....നീയൊരാഭാസപ്പെണ്ണാണ്. നി[illegible] വസരം ഒടുവിൽ കിട്ടിയതിൽ എനിക്കു [illegible] സന്തോഷം—[illegible]—ഉണ്ട്!"

കറുത്ത ഉടുപ്പിട്ട ഈ മാന്യയിൽ [illegible] ഒരു അത്യാഭാസതാബോധം ഉളവാക്കിയിരിക്കണമെന്നു പാഷക്കു തോന്നി. ചായംതേച്ചു ചുമന്ന തന്റെ കവിളുകളെക്കുറിച്ചും, മൂക്കിന്മേൽ നിറയെ ഉള്ള കാക്കപ്പുള്ളികളെക്കുറിച്ചും, നെററിമേൽ ആഹ്ലാദത്തോടെ വീണുകിടക്കുന്ന, വെട്ടിനിരപ്പാക്കിയ, കുറുനിരകളെക്കുറിച്ചും അവൾക്കു നാണംതോന്നിത്തുടങ്ങി. ചായവും ചുണ്ണവും അളകങ്ങളുമില്ലാത്ത ഒരു കൃശാംഗിയായിരുന്നു താനെങ്കിൽ, താനൊരു 'ചീത്ത' സ്ത്രീയാണെന്ന സംഗതി മറച്ചുവെക്കുവാൻ കൂടുതൽ എളുപ്പമായേനേ എന്നും അവൾക്കു തോന്നി. അവൾ സമനിലയിൽ തന്റെ എതിരാളിയെ നേരിട്ടേനേ; മേശയുടെ എതിർവശത്തുള്ള കസേരമേൽ ഇരിക്കുവാൻപോലും അവൾ ധൈര്യപ്പെട്ടേനേ.

"എന്റെ ഭർത്താവെവിടെ?" മാന്യ വീണ്ടും ചോദിച്ചു "പക്ഷെ, അദ്ദേഹം ഇവിടെയുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നതല്ല കാര്യം. ധനാപഹരണങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും, അവർ നിക്കോലായ് പെട്രോവിച്ചിനെ നോക്കിനടക്കുകയാണെന്നും നിന്നോടു പറയണമെന്നുമാത്രമേ എനിക്കാഗ്രഹമുള്ളു. അവർ അദ്ദേഹത്തെ അറസ്റ്റ്‌ചെയ്യാൻപോകയാണ്. അതു നിന്റെ പണിയുമാണ്!"

മാന്യ എഴുന്നേററ് അത്യന്തം ആവേശത്തോടേ മുറിയിൽ ലാത്തുവാൻ തുടങ്ങി. പാഷ അമ്പരന്ന് അവളെ നോക്കി. ഇതിന്നെ

★ 23 കൊല്ലത്തെ പരിചയം ★

ആഭരണനിർമ്മാണത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ 23 കൊല്ലത്തെ പരിചയം നിങ്ങളുടെ രുചിഭേദങ്ങൾക്കുപകരിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്ക് സാദ്ധ്യമാണെന്നറിയിക്കുന്നതിൽ വലിയ സന്തോഷമുണ്ട്.

★

★

നിങ്ങളുടെ ആഭരണങ്ങൾക്ക് ഞങ്ങളെ സമീപിക്കുക:

★

സോണി ഹരിലാൽ ഛഗൻലാൽ,

നായ്ക്കനാൽ, തൃശ്ശിവപേരൂർ

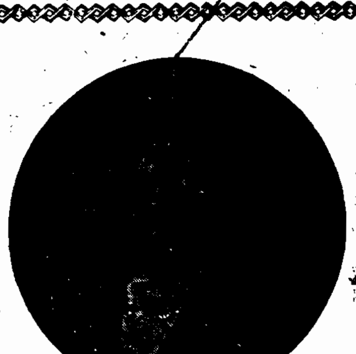

വി. ശംഗാധരൻ വൈദ്യർ,
വൈദ്യകലാനിധി

പനിനീർപൂഖണ്ഡം

പരിമളം തുളുമ്പുന്ന പനിനീർ പൂവും, പലതരം പഴവർഗ്ഗങ്ങളുടെ രസവും, വീര്യവത്തുക്കളായ നിരവധി മൂലികകളുടെ സൌമ്യാംശവും സംഗ്രഹിച്ചു സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ഞങ്ങളുടെ പനിനീർ പൂഖണ്ഡം. അസ്ഥിസ്രാവത്തിന്നും തജ്ജന്യമായ വയറുകത്തൽ, തലചുററ്, തളർച്ച, ശോഷം, വിളർച്ച, അരുചി മുതലായവയ്ക്കും ഒരു റാത്തൽ ലേഹ്യം സേവിച്ചാൽ ആജീവനാന്തം സുഖം അരുളുന്നു. ഒട്ടിയ കവിൾത്തടവും, കുഴിഞ്ഞ താഴ്ന്ന കണ്ണുകളും, വിളറി വിരൂപമായ മുഖവും ആയി ചടച്ചു തളർന്നു, സൌന്ദര്യം നശിച്ചു നിരാശപ്പെടുന്ന സഹോദരിമാർ, ഈ ഔഷധസേവയാൽ കൊഴുത്തുരുണ്ട മനോജ്ഞഗാത്രികളായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. ഈ സൌമ്യതയുടെ സമാഹാരഖണ്ഡം സ്ത്രീപുരുഷന്മാക്കു ഒരുപോലെ ആശാസപ്രദമാണ്. ഉഷ്ണസംബന്ധമായ എല്ലാ രോഗങ്ങൾക്കും വിശിഷ്ടം!

റാത്തൽ 1–നു 5 ക. മാത്രം

സ്വതന്ത്രഫാർമസി, ചാലക്കുടി : കൊച്ചിൻസ്റ്റേററ്

ബ്രാഞ്ചുകൾ: കൊടകര & ആലപ്പുഴ

ല്ലാം അർത്ഥമെന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

“ഇന്ന് അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടെത്തി അറസ്റ്റ് ചെയ്യും.” കരഞ്ഞ് ഏങ്ങലടിച്ചുകൊണ്ടു മാന്യ പറഞ്ഞു: “എനിയ്ക്കറിയാം അദ്ദേഹത്തെ ഇതിലേയ്ക്കെല്ലാം വലിച്ചിഴച്ചതാരാണെന്ന്. ആഭാസയായ വിരൂപിപ്പെണ്ണേ! നീ, നീചജന്തു!” പാഷയോടു തനിയ്ക്കു തോന്നിയ പുച്ഛം മുഴുവൻ അവളുടെ മുഖം പ്രകടിപ്പിച്ചു. അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ അവൾ പാഷയുടെ മുഖത്തു തുപ്പുമെന്നു തോന്നി. “എനിയ്ക്കു ശക്തിയില്ല....നീ കേൾക്കുന്നുണ്ടോ, എടീ, പെൺമൃഗമേ?....എനിയ്ക്കു ശക്തിയില്ല. എന്നെക്കാൾ ശക്തിയുള്ളവളാണ് നീ. എന്നാൽ ഒരാളുണ്ട്, എന്റെയും കുഞ്ഞുങ്ങളുടേയും രക്ഷ ഏറ്റെടുക്കുവാൻ. ഈശ്വരൻ സർവ്വസാക്ഷിയാണ്! അദ്ദേഹം ന്യായവാനാണ്! അദ്ദേഹം എന്റെ എല്ലാ കണ്ണുനീരിന്നും എന്റെ എല്ലാ ഉറക്കമില്ലാത്ത രാത്രികൾക്കും പകരം നിനക്കു തരും. നീ എന്നെ ഓർക്കുന്ന കാലംവരും!”

വീണ്ടും ഒരു നീണ്ട മൌനം. മാന്യ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നു; പാഷ അവളെ തുറിച്ചുനോക്കി! അവൾക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഓരോ നിമിഷത്തിലും ഭയങ്കരമായ എന്തോ ഒന്നു സംഭവിയ്ക്കുമെന്ന് അവൾ പ്രതീക്ഷിച്ചു.

“ഇതിലൊന്നും എനിയ്ക്കറിഞ്ഞുകൂട, അമ്മേ” അവൾ ഇതു പറഞ്ഞു, ഹൃദയം പിളരുമാറു കരയുവാൻ തുടങ്ങി.

“നീ കളവു പറയുന്നു!” മാന്യ അലറി. “എനിയ്ക്ക് എല്ലാമറിയാം. നെടുനാളായി നിന്നെ ഞാൻ അറിയുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ട്. കഴിഞ്ഞ നാലു മാസമായി അദ്ദേഹം നിന്റെ കൂടെ കഴിച്ചുകൂട്ടാത്ത ഒരൊററ ദിവസംപോലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന് എനിയ്ക്കറിയാം.”

“ശരി? അതിനെന്ത്? അതിലെന്താണ് തെററ്? വളരെയധികംപേർ എന്നെ കാണാനും മററും വരാറുണ്ട്. വരുവാൻ ഞാൻ അവരെ നിർബ്ബന്ധിയ്ക്കാറില്ല. തങ്ങളുടെ സ്വന്തേച്ഛയനുസരിച്ചാണവർ വരുന്നത്.”

“അവർ ഒരു ധനാപഹരണം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ നിന്നോടു പറയുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ ആപ്പീസിൽനിന്നു പണം അപഹരിച്ചു. നിനക്കുവേണ്ടി....നിന്നെപ്പോലുള്ള ഒരു സ്ത്രീയ്ക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം ഒരു കുററം ചെയ്തു. ശ്രദ്ധിക്ക്.” പാഷയുടെ മുമ്പിൽ ഉറച്ചുനിന്നുകൊണ്ടു നിശ്ചയാത്മകമായ രീതിയിൽ മാന്യ വീണ്ടും തുടൎന്നു: “മററുള്ളവരെ ഉപദ്രവിയ്ക്കുവാൻമാത്രമായി ജീവിയ്ക്കുന്ന നിനക്കു ജീവിതാദർശമൊന്നുമുണ്ടാകയില്ല. നിനക്ക് ഒരാഗ്രഹമേ ഉള്ളു—ഉപദ്രവിയ്ക്കുക. എന്നാലും, മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ഒടുവിലത്തെ തീപ്പൊരികൂടി കെട്ടുപോയിരിയ്ക്കത്തക്കവണ്ണം അത്ര നീചയായ ഒരു സ്ത്രീയാണ് നീയെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കുവാൻ എനിയ്ക്കു കഴിയുകയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്ന് ഒരു ഭാര്യയുണ്ട്, കുട്ടികളുണ്ട്....അവർ അദ്ദേഹത്തെ ശിക്ഷിച്ചു സൈബീരിയയിലേയ്ക്കയച്ചാൽ ഞാനും എന്റെ കുട്ടികളും പട്ടിണികിടക്കണം....ഇതു മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശ്രമിയ്ക്കു! എന്നാൽ, ദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്നും അപമാനത്തിൽനിന്നും ഞങ്ങളെ രക്ഷിപ്പാൻ ഇനിയും ഒരു വഴി കിടപ്പുണ്ട്. ഇന്നു തൊള്ളായിരം റൂബ്ൾ ഉണ്ടാക്കി കെട്ടിവെയ്ക്കുവാൻ എനിയ്ക്കു കഴിഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽ കേസ്സെടുക്കുകയില്ല. തൊള്ളായിരം റൂബ്ൾമാത്രം!”

“തൊള്ളായിരം റൂബിളോ?” പാഷ സൌമ്യമായി ചോദിച്ചു. “തൊള്ളായിരം റൂബിളിനെപ്പററി എനിയ്ക്കൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂട. എനിയ്ക്കതു കിട്ടിയിട്ടുമില്ല.”

“ഞാൻ നിന്നോടു തൊള്ളായിരം റൂബ്ൾ ഇരക്കുകയല്ല. നിന്റെ കയ്യിൽ പണമില്ല; എനിക്കു നിന്റെ പണം ആവശ്യവുമില്ല. തീരെ വ്യത്യസ്തമായ ഒന്നാണ് ഞാൻ ചോദിയ്ക്കുന്നത്....നിന്നെപ്പോലുള്ള പെണ്ണുങ്ങൾക്ക് ആഭരണങ്ങൾ നല്കുക പുരുഷന്മാരുടെ ഒരു സ്വഭാവമാണ്. എന്റെ ഭർത്താവ് നിനക്കു തന്നിട്ടുള്ള സാധനങ്ങൾ എനിയ്ക്കു മടക്കിത്തരുക!”

“അദ്ദേഹം ഒരിയ്ക്കലും എനിയ്ക്ക് ആഭരണം തന്നിട്ടില്ല, അമ്മേ,” പാഷ കരഞ്ഞു; അവൾക്കു മനസ്സിലാകാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു.

“എവിടെ പണം? അദ്ദേഹം തന്റെയും എന്റെയും മററുള്ളവരുടേയും പണം ധൂർത്തടിച്ചുകളഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു....കേൾക്ക്, ഞാൻ നിന്നോടു യാചിക്കുന്നു! ഇതെല്ലാം എന്നെ കീഴടക്കിയിരിയ്ക്കുന്നു; ഞാൻ നിന്നെ ഒട്ടേറെ അസുഖകരങ്ങളായ പേരുകൾ പൊല്ലിവിളിച്ചു; എന്നാലിതാ ഞാൻ മാപ്പുചോദിക്കുന്നു. നീയെന്നെ വെറുക്കുന്നുണ്ടായിരിയ്ക്കണം; അതെനിയ്ക്കറിയാം. ഇനി, നിനക്ക് അലിവു തോന്നുവാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ, എന്റെ സ്ഥാനത്തു നിന്നെത്തന്നെ ഒന്നു നിൎത്തുവാൻ ശ്രമിയ്ക്കുക. ഞാൻ നിന്നോട് അപേക്ഷിയ്ക്കുന്നു, ആ സാധനങ്ങൾ എനിയ്ക്കു മടക്കിത്തരിക!”

“ഹ്ം....” പാഷ പറഞ്ഞു തോളുകൾ കുലുക്കി. “സന്തോഷത്തോടുകൂടി ഞാൻ അങ്ങിനെ ചെയ്യുമായിരുന്നു; എന്നാൽ അദ്ദേഹം എപ്പോഴെങ്കിലും എനിയ്ക്കു സമ്മാനം നല്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഈശ്വരൻ എന്നെ ശിക്ഷിയ്ക്കട്ടെ. ദയവുചെയ്ത് എന്നെ വിശ്വസിയ്ക്കുക. പക്ഷെ, നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു ശരിയാണ്,” നടി പരിഭ്രമത്തോടെ തന്റെ തെററുതിരുത്തി, “ഒരുതവണ അദ്ദേഹം ഈ രണ്ടു സാധനം എനിയ്ക്കു കൊണ്ടുവന്നുതന്നു—നിങ്ങൾക്കു വേണമെങ്കിൽ സന്തോഷത്തോടെ ഞാൻ അവ നിങ്ങൾക്കു തിരികെ നല്കുന്നു....”

പാഷ തന്റെ ചമയൽമേശയുടെ വലിപ്പു തുറക്കുകയും ഒരു മെലിഞ്ഞ സ്വർണ്ണവളയും ചുകന്ന കല്ലുവെച്ച ഒരു ചെറുമോതിരവും തന്റെ സന്ദർശികയ്ക്കു നല്കുകയും ചെയ്തു.

മാന്യ തുടുത്തു; അവളുടെ മുഖത്തെ ഓരോ പേശിയും വിറകൊള്ളുന്നതായി തോന്നി. അവൾ പിണങ്ങി.

“നീ എനിയ്ക്കു തരുന്നതെന്താണ്?” അവൾ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ പിച്ചക്ക് ഇരക്കുകയല്ല, പിന്നെയോ, നിന്റേതല്ലാത്തത്—സാധുവും ഭാഗ്യംകെട്ട ജന്തുവുമായ എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ പക്കൽനിന്ന്, അത്തരം അവസരങ്ങൾ എങ്ങിനെ ഉപയോഗിയ്ക്കണമെന്നറിവുള്ള നീ നിർബ്ബന്ധിച്ച് ഈടാക്കിയിട്ടുള്ളത്—ആണ് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത്. വ്യാഴാഴ്ച നിന്നെ എന്റെ ഭർത്താവൊന്നിച്ചു നടക്കാവിൽവെച്ചു ഞാൻ കണ്ടപ്പോൾ നീ വിലയേറിയ ബ്രൂച്ചുകളും മോതിരങ്ങളും ധരിച്ചിരുന്നു. എന്റെ ഗുണത്തിനുവേണ്ടി നീ “പാവപ്പെട്ട കുഞ്ഞാടി”ന്റെ ഭാഗം കെട്ടിയാടേണ്ടതില്ല. നിന്നോടു ഞാൻ അവസാനമായി ചോദിക്കുന്നു; ആ സാധനങ്ങൾ നീ എനിയ്ക്കു മടക്കിത്തരുമോ, ഇല്ലയോ?”

“എന്തു തമാശക്കാരിയാണ് നിങ്ങൾ....” പാഷ പറഞ്ഞു. തന്നോടു തികച്ചും അനീതി പ്രവർത്തിച്ചതായി അവൾക്കു തോന്നി. “ഈ വളയും ഈ മോതിരവും ഒഴികെ ഒന്നുംതന്നെ നിങ്ങളുടെ നിക്കോലായ് പെട്രോവിച്ച് എനിയ്ക്ക് ഒരിയ്ക്കലും തന്നിട്ടില്ലെന്നു ഞാനിതാ തീർത്തുപറയുന്നു. അദ്ദേഹം കേക്കുകൾമാത്രം കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു—”

“കേക്ക്....” അസാധാരണമായി തീക്ഷ്ണോച്ചമായ സ്വരത്തിൽ മാന്യ ചിരിച്ചു, “വീട്ടിൽ കുട്ടികൾക്ക് ഒന്നുമില്ല തിന്നുവാൻ; ഇവിടെ നീയോ ‘കേക്കു’ വിരുന്നുകഴിക്കുന്നു. അപ്പോൾ, ആ സാധനങ്ങൾ എനിയ്ക്കു മടക്കിത്തരുവാൻ നീ കൂട്ടാക്കുന്നില്ല?”

അവൾക്ക് ഒരുത്തരവും ലഭിച്ചില്ല. അവൾ ഒരു സുഖകരമായ ആടുന്ന കസേരയിൽ ഇരിപ്പുറപ്പിക്കുകയും ഒരു ബിന്ദുവിൽ ഉറപ്പിച്ചുനോക്കുകയും ചെയ്തു, പ്രത്യക്ഷത്തിൽ, ശീഘ്രഗതിയിൽ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട്.

“ഞാനെന്തു ചെയ്യും?” അവൾ പറഞ്ഞു, “എനിയ്ക്ക് ഈ തൊള്ളായിരം റൂബ്ൾ കിട്ടുന്നില്ലെങ്കിൽ, അദ്ദേഹവും, അതോടൊപ്പം ഞാനും കുട്ടികളും നശിച്ചതുതന്നെ. ഞാൻ ഈ വിരൂപിജന്തുവിനെയങ്ങു കൊല്ലട്ടെ? അതോ ഞാനവളുടെ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തി വീഴുകയോ വേണ്ടത്?”

മാന്യ കൈലേസ്സെടുത്തു മുഖത്തമർത്തി കരയുവാൻ തുടങ്ങി.

“ഞാൻ നിന്നോട് ഇരക്കുന്നു,” അവൾ തേങ്ങി, “നീ എന്റെ ഭർത്താവിനെ നശിപ്പിയ്ക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം തകർക്കുകയും ചെയ്തു; അദ്ദേഹത്തെ രക്ഷിക്കുക.... നിനക്ക് അദ്ദേഹത്തോട് അലിവുതോന്നുന്നില്ലെന്ന് എനിയ്ക്കറിയാം; എന്നാൽ കുട്ടികൾ! കുട്ടികളെപ്പററി ആലോചിക്കുക....ആ നിർദ്ദോഷരായ കുട്ടികൾ എന്തിന് അങ്ങിനെ കഷ്ടപ്പെടണം?”

“എനിയ്ക്കെന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും, എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട മാന്യേ?” നിസ്സഹായതയുടെ കരാംഗ്യത്തോടെ അവൾ ചോദിച്ചു. “ഞാനൊരു മൃഗമാണെന്നും, ഞാൻ നിക്കോലായ് പെട്രോവിച്ചിനെ തകർത്തുവെന്നും നിങ്ങൾ പറയുന്നു. എന്നാൽ ഈശ്വരസന്നിധിയിൽ ഞാൻ നിങ്ങളോട് ആണയിടുന്നു, എനിയ്ക്ക് ഒരിയ്ക്കലും അദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് ധനസഹായം യാതൊന്നും ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ഞങ്ങളുടെ ഗായികാസംഘത്തിൽ മോട്ജക്കുമാത്രമേ ഒരു സമ്പന്നനായ കാമുകനുള്ളു. മററുള്ള ഞങ്ങളെല്ലാം പാതിസമയവും പട്ടിണിയാണ്. നിക്കോലായ് പെട്രോവിച്ച് നല്ലപോലെ വസ്ത്രം ധരിക്കുന്ന ഒരു നല്ല മാന്യനാണ്, അതുകൊണ്ടു ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിച്ചു. തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ അത്രയധികം ‘രുചി’ നോക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു നിവൃത്തിയില്ല....”

“ഞാൻ നിന്നോടു ചോദിക്കുന്നത് ആ സാധനങ്ങളാണ്! അവയെനിക്കു തരിക. ഞാൻ കരയുകയാണ്....ഞാൻ എനിയ്ക്കുതന്നെ കുറച്ചിലാക്കുകയാണ്. വേണമെങ്കിൽ ഞാൻ നിന്റെ കാല്ക്കൽ കമിഴ്ന്നുവീഴാം. ദയവുചെയ്ത്!....ദയവു ചെയ്ത്?”

പാഷ ഭയന്നു അലറി. നാടകശാലയിലെ മുഖ്യനടിയെപ്പോലെ സംസാരിയ്ക്കുന്ന ഈ സുന്ദരിയായ മാന്യ, അവളുടെ എല്ലാ മാനത്തോടും ആഭിജാത്യത്തോടുംകൂടെ തന്റെ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തുവാനും അങ്ങിനെ അവൾക്കും, തനിയ്ക്കും, കുറച്ചിൽ വരുത്തുവാനും തയ്യാറാണെന്നു പാഷക്കു തോന്നി.

“ശരി, എന്നാൽ, ഞാൻ ആ സാധനങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കു തരാം!” പാഷ കണ്ണുനീർ ഉണക്കിക്കൊണ്ട്, വരണ്ട സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു. “ഇതാ, ദയവുചെയ്ത്: ഇവ നിക്കോലായ് പെട്രോവിച്ച് തന്നവയല്ല. വേറെ ചില മാന്യന്മാരിൽനിന്ന് ലഭിച്ചവയാണിവ. എന്നാൽ, നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടുംപോലെ....”

പാഷ വീണ്ടും തന്റെ ചമയൽമേശയുടെ വലിപ്പു തുറക്കുകയും ഒരു വൈരബ്രൂച്ചും, ചില മോതിരങ്ങളും, ചില കണ്ഠഹാരങ്ങളും മാന്യയുടെ കയ്യിൽ നല്കുകയും ചെയ്തു.

“ഇതെടുത്തോളു, ഇവയും, ഇവയും; നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവിന്റെ കയ്യിൽനിന്ന് എനിയ്ക്ക് ഒരിയ്ക്കലും ഒന്നും കിട്ടിയിട്ടില്ലെങ്കിലും. ഇതാ, അതെല്ലാം എടുത്തോളു, പോയി നിങ്ങൾ ഒരു പണക്കാരിയായിക്കൊള്ളു!” തന്റെ കാല്ക്കൽ നമസ്കരിച്ചേക്കുമെന്ന ഭീഷണിയാൽ അപരാധയായ പാഷ തുടൎന്നു.

“എന്നാൽ, നിങ്ങൾ അത്ര നല്ലൊരു മാന്യയാണെങ്കിൽ....ഭാര്യയെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തെ നിങ്ങളോടൊപ്പം നിർത്തുവാൻ ശ്രമിയ്ക്കുന്നതായിരിയ്ക്കും നന്മ. തീർച്ചയായിട്ടും ഞാനദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം തന്നത്താൻ വന്നതാണ്.”

മേശപ്പുറത്തു പരത്തിയ ആഭരണങ്ങളെ മാന്യ കണ്ണുനീരിന്നിടയിലൂടെ നോക്കി പറഞ്ഞു. “മുഴുവനുമായില്ല....ഈ സാധനങ്ങൾ അഞ്ഞൂറു റൂബിളിനുപോലുമില്ല.”

പാഷ വീണ്ടും ചമയൽമേശക്കടുത്തുചെന്ന്, മററു സാധനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലേക്ക് ഒരു സ്വർണ്ണവാച്ചും ഒരു സിഗററുകേസ്സും, ഒരു ജോടി കൈത്തണ്ടക്കുടുക്കുകളും വേഗത്തിൽ എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു അവൾ വളരെ ഉറപ്പിച്ചു സംസാരിച്ചു: “ഇനി ഒന്നുമില്ല എന്റെ കൈയിൽ....നിങ്ങൾക്കുതന്നെ, വേണമെങ്കിൽ, നോക്കാം!”

മാന്യ ദീർഘമായി നിശ്വസിച്ചു. വിറക്കുന്ന കൈകൾകൊണ്ട് അവൾ ആ സാധനങ്ങൾ പെറുക്കി തന്റെ കൈലേസ്സിൽ കെട്ടി, പുറത്തേക്കു നടന്നു. അവൾ ഒരു വാക്കും ഉരിയാടിയില്ല, തലയൊന്നു കുലുക്കുകപോലും ചെയ്തില്ല.

അടുത്ത മുറിയുടെ വാതിൽ തുറന്നു കോല്പക്കൌ അകത്തുവന്നു. അയാൾ വിളർത്തിരുന്നു. ഒരു കൈപ്പേറിയ ദ്രാവകം കുടിച്ചിരുന്നാലെന്നപോലെ, അയാൾ ഞരമ്പുദീനമുള്ളമാതിരി തലകുലുക്കി. അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ കണ്ണുനീർ തിളങ്ങി.

“നിങ്ങൾ എനിയ്ക്കു തന്നതായി സങ്കല്പിയ്ക്കപ്പെടുന്ന ആ സാധനങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണ്?” പാഷ അയാൾക്കെതിരെ തിരിഞ്ഞു. “എനിക്കു ചോദിയ്ക്കാമെങ്കിൽ, എനിക്കു സാധനങ്ങൾ നിങ്ങളെപ്പോഴാണ് നല്കിയത്?”

“സാധനങ്ങൾ....അസംബന്ധം!” തലകുലുക്കിക്കൊണ്ട് കോല്പക്കൌ മറുപടി പറഞ്ഞു. “എന്റെ ദൈവമേ, അവൾ നിന്റെ മുമ്പിൽ കരഞ്ഞു; അവൾ തന്നത്താൻ കുറച്ചിൽ വരുത്തി....”

“ഞാൻ നിങ്ങളോടു ചോദിക്കുന്നു, നിങ്ങളെനിയ്ക്കു തന്നതായി വിചാരിയ്ക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന ആ സമ്മാനങ്ങൾ ഏതെല്ലാമാണ്?” പാഷ അലറി.

“എന്റെ ദൈവമേ, അവൾ, ചാരിത്ര്യശുദ്ധയും, അഭിജാതയും, അഭിമാനിനിയുമായ സ്ത്രീ—ഈ ജന്തുവിന്റെ കാല്ക്കൽ അവൾ നമസ്കരിയ്ക്കുകകൂടി ചെയ്തേനേ! എന്റെ ചെയ്തികൾ അവളെ ഈ ഘട്ടത്തിലെത്തിച്ചു! ഞാനത് അനുവദിച്ചു.”

അയാൾ കൈകളെക്കൊണ്ടു തലതാങ്ങി ഞരങ്ങി:

“ഒരിയ്ക്കലുമില്ല, ഒരിയ്ക്കലും ഞാൻ എനിയ്ക്കു മാപ്പുനല്കുകയില്ല. ഒരിയ്ക്കലുമില്ല. പോ, മൃഗമേ,” തന്റെ വിറക്കുന്ന കൈകൾ പാഷയെ അകലേക്കു തള്ളിമാററുമ്പോൾ അയാൾ പുച്ഛത്തോടെ അവളെ നോക്കി. “അവൾ മുട്ടുകുത്തുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു....അതോ, ആരുടെ മുമ്പിൽ? നിന്റെ മുമ്പിൽ! ഓ എന്റെ ദൈവമേ!”

അയാൾ ധൃതിയിൽ വസ്ത്രം ധരിച്ചു. ശ്രദ്ധിച്ച് പാഷയെ തൊടാതെ ഒഴിഞ്ഞു വീടുവിട്ടിറങ്ങി.

പാഷ ഒരു കസേരയിൽച്ചെന്നുവീണ് ഉറക്കെ കരഞ്ഞു. തന്റെ ആഭരണങ്ങളെല്ലാം നല്കിയതിൽ അവൾക്കു വലിയ മനസ്താപം തോന്നി. ആ കാഴ്ചയത്രയും വെറുപ്പുളവാക്കുന്നതായിരുന്നു. ഒരു കാരണവുമെന്നിയേ, മൂന്നുകൊല്ലംമുമ്പ് ഒരു കച്ചവടക്കാരൻ അവളെ പ്രഹരിച്ചത് അവൾ ഓർമ്മിച്ചു. അവൾ അധികമധികം ഉറക്കെ കരഞ്ഞു.

[തൎജ്ജമ: എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ]

നിന്നുപോയ ആൎത്തവം

‘കുമാരി’ Tablets ഉപയോഗിച്ചു

നിന്നുപോയ ആൎത്തവം വീണ്ടും ഉണ്ടാകുന്നു. ഗൎഭംധരിക്കാനിടയില്ല. ഉടനടി ഫലമുണ്ടാക്കുന്നതും നിരുപദ്രവകരവുമാണ്. വില ക. 3, കഠിനതരമായവക്ക് 5 ക. വി. പി. ചാൎജ്ജ് 12ണപുറമെ. **Mrs. P. DEVEE, F.D.S. (C.W.)**
Tollygunge, CALCUTTA.
സ്റ്റോക്കിസ്റ്റ്മാർ: നാഥം & കമ്പനി,
മട്ടാഞ്ചേരി, കൊച്ചിൻ.

വൈദ്യൻ വേണമെന്നില്ല...

അസ്ഥിസ്രാവം, ശുക്ലസ്രാവം, തൽസംബന്ധമായ കത്തി എരിച്ചിൽ, കൈകാൽ തളർച്ച, നെഞ്ചിടിപ്പു, വിളപ്പ് എന്നിവയാലും മററു പലവിധ ഉഷ്ണരോഗങ്ങളാലും കഷ്ടപ്പെട്ടു ശരീരം ശോഷിച്ചു കുഴിഞ്ഞ കണ്ണുകളും ഒട്ടിയ കവിൾത്തടങ്ങളുമായി ലോകജീവിതം ദുൎഭരമായിത്തീൎന്നു, സ്വയം ശപിച്ചു വികൃതരൂപികളായി ജീവിതം നയിക്കുന്ന നിരവധി പേർ ലജ്ജമൂലം തങ്ങളുടെ രോഗവിവരം വൈദ്യനെ അറിയിക്കാതെ രഹസ്യമായി വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ശയ്യാവലംബിതരായി അവസാനം മൃത്യുവക്ത്രത്തിലേക്കു ആകൎഷിക്കപ്പെടുന്നു. ഇത്തരക്കാൎക്ക് വൈദ്യസഹായം കൂടാതെ തങ്ങളുടെ രോഗത്തിന്ന് ശാന്തിവരുത്തി ജീവിതസുഖം അനുഭവിക്കുവാൻ ഉടനെ ഞങ്ങളുടെ **ചന്ദനരസായനം** സേവിക്കുക.

40 നേരത്തേക്കുള്ള മരുന്നു (റ 1) വില 5ക. മാത്രം. പാക്കിങ്ങ് പോസ്റ്റേജ് പുറമെ. ആവശ്യപ്പെടുക:

ഭാരത വൈദ്യശാല (Regd.)

Estd. 1919—(സുപ്രസിദ്ധ കരിംകുരങ്ങുലേഹം നിൎമ്മാതാക്കൾ)

ചാലക്കുടി (കൊച്ചിൻ സ്റ്റെയിററ്)

ചെറുകഥ

ഉറക്കഭ്രാന്ത്

ആൻറൺ ചെക്കോവ്

രാത്രി. പതിമ്മൂന്നു വയസ്സായ വാല്യക്കാരി വാക്ക തൊട്ടിലാട്ടിക്കൊണ്ട് മെല്ലെ പാടുകയാണ്:

"ബായു, ബായുഷ്കി, ബായു!
ഞാനൊരു പാട്ടു പാടാം!......"

ക്രിസ്തുപ്രതിമയ്ക്കുമുമ്പിൽ ഒരു പച്ചവിളക്ക് ഇരുന്നെരിയുന്നു. മുറി വിലങ്ങനെ ചുമരോടുചുമർ ചേർത്തു കെട്ടിയിട്ടുള്ള ചരടിൽ കുട്ടിയുടെ ഉടുപ്പുകളും ഒരു വലിയ കറുത്ത കാലുറയും തൂങ്ങുന്നു. വിളക്കിനുമുകളിൽത്തട്ടിൽ, ഒരു വലിയ പച്ചപ്പാട് പ്രകാശിക്കുന്നു. കുട്ടിയുടെ ഉടുപ്പുകളും കാലുറയും, അടുപ്പിന്മേലും തൊട്ടിലിന്മേലും വാക്കയുടെ ശരീരത്തിലും നീണ്ട നിഴലുകൾ വീഴ്ത്തുന്നു..... വിളക്കിലെ നാളം ആളുമ്പോൾ നിഴലുകൾ ഒന്നുചേർന്ന് രഹസ്യഭീകരതയോടെ ആടുന്നു. സൂപ്പിൻെറയും ബൂട്ടുസ്സുകളുടേയും ശ്വാസംമുട്ടിക്കുന്ന ഒരു മണം അവിടെ പരന്നിരിക്കുന്നു.

കുട്ടിക്കു കരഞ്ഞുകരഞ്ഞു തൊണ്ട അടഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും അതു കരച്ചിൽ നിറുത്തുന്നില്ല. വാക്ക ഉറങ്ങുവാൻ കൊതിക്കുകയാണ്. അവളുടെ തല നോവുന്നു; കണ്ണോളുകൾ വീങ്ങിപോകുന്നു; കഴുത്തു പിരിയുന്നു. അവൾക്ക് അനങ്ങാൻ വയ്യ. തൻെറ മുഖം കല്ലിച്ചുപോയി എന്നും, തല കരിഞ്ഞുചുരുണ്ട് ഒരു സൂചിമൊട്ടിനോളമായി ചുരുങ്ങിപ്പോയി എന്നും അവൾക്കു തോന്നുന്നു.

"ബായു, ബായുഷ്കി, ബായു," അവൾ മുറുമുറക്കുന്നു "മാമം ഞാനുണ്ടാക്കുന്നു...."

അടുപ്പിൽ ഒരു ചീവീട് ഇരുന്നു അലറുന്നു. അടുത്ത മുറിയിൽ വാതിലിന്നപ്പുറത്ത് വാക്കയുടെ എജമാനനും തൊഴിലുകാരനുമായ അഫനേഷ്യസ് കിടന്നു കൂക്കംവലിക്കുന്നു. തൊട്ടിൽ വിഷാദഭാരത്തോടെ കിരുകിരുക്കുന്നു; വാക്ക പിറുപിറുക്കുന്നു; ഈ രണ്ടു ശബ്ദങ്ങളും ആശ്വാസം നല്കുമാറ് ഒന്നിച്ചുചേർന്നു കിടന്നുറങ്ങുന്നവരുടെ ചെവികൾക്ക് ഇമ്പം നല്കുന്ന ഒരു താരാട്ടായിത്തീരുന്നു. എന്നാൽ ഈ സംഗീതം ഇപ്പോൾ ഉപദ്രവകരവും അസഹ്യവുമത്രേ. അതുറങ്ങുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു; ഉറക്കമോ അസാധ്യവും. വാക്ക ഉറങ്ങുകയാണെങ്കിൽ—അങ്ങിനെ സംഭവിക്കാതെ ഈശ്വരൻ നോക്കട്ടെ—അവളുടെ എജമാനനും എജമാനത്തിയും അവളെ അടിക്കും.

വിളക്ക് ആടുന്നു. പച്ചപ്പാടും നിഴലുകളും ചലിക്കുന്നു. അവ വാക്കയുടെ പാതി തുറന്ന് നിശ്ചലങ്ങളായ കണ്ണുകളിലേക്ക് കടന്നുചെല്ലുന്നു. പാതി ഉണർന്ന അവളുടെ തലച്ചോറിൽ അവ പല അവ്യക്തരൂപങ്ങളുമായി പരിണമിക്കുന്നു. ആകാശത്തിൽ കറുത്ത മേഘങ്ങൾ ഒരു കുഞ്ഞിനേപ്പോലെ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് ഒന്നിനെ തുടർന്നു മറ്റൊന്നായി ഓടുന്നത് അവൾ കാണുന്നു. പിന്നീട് ഒരു കാററടിക്കുന്നു; മേഘങ്ങൾ മറയുന്നു. ജലപ്രായമായ ചളിനിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന ഒരു വീതിയേറിയ പാത വാക്കക്കു കാണാറാകുന്നു. പാതയിൽ നീളെ വണ്ടികൾ നീങ്ങുന്നു; പുറത്തു ചെറിയ തോൽസ്സഞ്ചികൾ തൂക്കിയിട്ട മനുഷ്യർ ഇഴയുന്നു; നിഴലുകൾ പിമ്പോട്ടും മുന്നോട്ടും ചലിക്കുന്നു; ഇരുഭാഗത്തും തണുത്തുതടിച്ച മൂടൽമഞ്ഞിലൂടെ കുന്നുകൾ കാണപ്പെടുന്നു. പെട്ടെന്ന് സഞ്ചികൾ ഏന്തിയ മനുഷ്യരും നിഴലുകളും ജലമയമായ ആ ചളിയിൽ നിലംപൊത്തുന്നു. "ഇതെന്തിന്?" വാക്ക ചോദിക്കുന്നു. "ഉറങ്ങുവാൻ, ഉറങ്ങുവാൻ!" ഉത്തരം ലഭിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ അവർ ഗാഢമായി, മധുരമായി ഉറങ്ങുന്നു. ടെലിഗ്രാഫ് കമ്പികളിൽ കാക്കകൾ വന്നിരുന്നു കുട്ടികളെപ്പോലെ കരഞ്ഞ് അവരെ ഉണർത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

"ബായു, ബായുഷ്കി, ബായു. ഞാനൊരു പാട്ടു പാടാം" വാക്ക മന്ത്രിക്കുന്നു. താൻ ഇപ്പോൾ ഇരുണ്ടു ശ്വാസംമുട്ടിക്കുന്ന ഒരറയിലാണെന്നു അവൾ കാണുന്നു.

തറയിൽ അവളുടെ മരിച്ച അച്ഛൻ, യെഫീം സ്റ്റെപാനോഫ്, കിടക്കുന്നു. അവൾക്ക് അയാളെ കാണ്മാൻ വയ്യ; എങ്കിലും അയാൾ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ഉരുളുന്നതും ഞരങ്ങുന്നതും, അവൾ കേൾക്കുന്നു. അയാളുടെ സ്വന്തം വാക്കുകളിൽ, അയാൾക്ക് "ഒരു പൊട്ടൽ" പററിയിരിക്കുന്നു. വേദനയുടെ തീഷ്ണതമൂലം അയാൾക്ക് ഒരൊററ വാക്ക് ഉച്ചരിക്കുവാൻ വയ്യ. അയാൾ വായു അകത്താക്കുകയും ചുണ്ടുകളിൽക്കൂടി ഒരു ചെണ്ടയുടെ ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കുകയുംമാത്രം ചെയ്യുന്നു. "ബു,ബു,ബു,ബു,ബു"

അമ്മ പേലഗേയ കളപ്പുരയിലേക്ക് ഓടിയിരിക്കയാണ്, യെഫീം മരിക്കുകയാണെന്നു, ജന്മിയോടു പറയുവാൻ. അവൾ പോയിട്ട് നേരം ഏറെയായി....അവൾ എപ്പോഴെങ്കിലും മടങ്ങിവരുമോ? വാക്ക അടുപ്പുതിണ്ണമേൽക്കിടന്ന് അച്ഛൻെറ "ബു, ബു, ബു, ബു" ശ്രദ്ധിക്കുകയാണ്. ഉടനെ ആരോ ഒരാൾ ആ കുടിലിൻെറ വാതില്ക്കലേക്ക് ഒരു വണ്ടി തെളിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നു. കളപ്പുരയിൽ ഒരു അതിഥിയായി താമസിച്ചിരുന്ന ഡോക്ടരാണത്; ജന്മി അയച്ചിട്ടു വന്നിരിക്കയാണ്. ഡോക്ടർ കുടിലിന്നകത്തേക്കു കടക്കുന്നു. ഇരുട്ടിൽ അദ്ദേഹത്തെ കാണ്മാൻ കഴിയുന്നില്ല; എന്നാൽ അദ്ദേഹം ചുമയ്ക്കുന്നതും വാതിൽ കിരുകിരുക്കുന്നതും വാക്കക്കു കേൾക്കാം.

"ഒരു വെളിച്ചം കൊണ്ടുവരൂ," അദ്ദേഹം പറയുന്നു.

'ബു, ബു, ബു,' യെഫീം മറുപടി പറയുന്നു.

പേലഗേയ അടുപ്പിന്നടുത്തേക്ക് ഓടിയണഞ്ഞു തീപ്പെട്ടിക്കോലുകൾ ഇട്ടുവെച്ചിരുന്ന ഒരു ഭരണി തപ്പുന്നു. മൌനത്തിൽ ഒരു നിമിഷം കഴിഞ്ഞുപോകുന്നു. ഡോക്ടർ തൻെറ കീശയിൽ തപ്പി ഒരു തീപ്പെട്ടിക്കോലെടുത്തു താൻതന്നെ കത്തിക്കുന്നു.

"ഉടനെ, ഏമാന്നേ, ഉടനെ," പേലഗേയ ആക്രോശിച്ചുകൊണ്ട് അറയ്ക്കുപുറത്തേക്കു ഓടുന്നു. ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ ഒരു മെഴുത്തിരിയുടെ കടയുമായി അവൾ മടങ്ങിവരുന്നു.

യെഫീമിൻെറ കവിളുകൾ തുടുത്തിരിക്കുന്നു. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ തിളങ്ങുന്നു. അയാളുടെ ദൃഷ്ടി തുളഞ്ഞുകയറുന്നു. ഡോക്ടരുടേയും അറച്ചുമരിൻേറയും ഉള്ളിലൂടെ അപ്പുറം അയാൾക്കു കാണാമെന്നു തോന്നും.

"ശരി നിങ്ങൾക്കെന്താണ് സുഖക്കേട്?" ഡോക്ടർ അയാളുടെമേൽ കുനിഞ്ഞുകൊണ്ട് ചോദിക്കുന്നു. "ആഹാ! വളരെ ദിവസമായോ നിങ്ങൾ ഇങ്ങിനെയായിട്ട്?"

"എന്താണ് സുഖക്കേട്? എജമാനനേ, ചാവാനുള്ള സമയമായി....ഞാനിനി, അധികം ജീവിച്ചിരിക്കയില്ല...."

"അസംബന്ധം....ഞങ്ങൾ വേഗത്തിൽ നിങ്ങളെ ചികിത്സിച്ചു സുഖപ്പെടുത്തും!"

"നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടം, എജമാനനേ. വണക്കത്തോടെ നിങ്ങളോടു നന്ദിപറയുന്നു. ഞങ്ങൾക്കറിയാമെന്നുമാത്രം....മരിക്കണമെങ്കിൽ നാം മരിക്കുകതന്നെ വേണം."

ഡോക്ടർ യെഫീമിൻെറ അടുത്ത് അരമണിക്കൂർ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു. പിന്നീട് എഴുന്നേററുനിന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു:

"എനിക്ക് ഒന്നും ചെയ്യാൻ സാധ്യമല്ല.... നിങ്ങൾ ആസ്പത്രിയിൽ പോകണം; അവിടെ അവർ നിങ്ങൾക്കു ശസ്ത്രക്രിയ നടത്തും. ഉടനെ പോകണം. നിങ്ങൾ....താമസിക്കരുത്. ഇപ്പോൾ നേരം വൈകി; ആസ്പത്രിയിൽ എല്ലാവരും ഉറക്കമായിരിക്കും.... പക്ഷെ സാരമില്ല; ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഒരു കുറിപ്പു തരാം....നിങ്ങൾ കേൾക്കുന്നുണ്ടോ?"

"ഏമാന്നേ, അദ്ദേഹം ആസ്പത്രിയിലേക്ക് എങ്ങിനെ പോകും?" പേലഗേയ ചോദിക്കുന്നു. "ഞങ്ങൾക്കു കുതിരയില്ല."

"സാരമില്ല. ഞാൻ ജന്മിയോടു പറയാം: അദ്ദേഹം ഒരു കുതിരയെ അയച്ചുതരും."

ഡോക്ടർ പോകുന്നു. വിളക്കു കെടുന്നു. വീണ്ടും വാക്ക കേൾക്കുന്നു: "ബു, ബു, ബു." അരമണിക്കൂറിനുള്ളിൽ ആരോ ഒരാൾ വണ്ടി ഓടിച്ചുകൊണ്ടു കുടിലിന്നടുത്തുവരുന്നു....യെഫീമിന്ന് ആസ്പത്രിയിൽ പോകാനുള്ള വണ്ടിയാണിത്....യെഫീം തയ്യാറായി പോകുന്നു....

ഒരു തെളിഞ്ഞ മനോഹരമായ പ്രഭാതം വരുന്നു. പേലഗേയ വീട്ടിലില്ല. യെഫീമിന് എങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്നു എന്നറിവാൻ അവൾ ആസ്പത്രിയിൽ പോയിരിക്കയാണ്.... ഒരു കുട്ടി കരയുന്നു. തൻെറ സ്വന്തം ശബ്ദത്തിൽ ആരോ ഒരാൾ പാടുന്നതായി വാക്ക കേൾക്കുന്നു:

"ബായു, ബായുഷ്കി, ബായു, ഞാനൊരു പാട്ടു പാടാം...."

പേലഗേയ മടങ്ങിവരുന്നു. അവൾ കുരിശടയാളം വരച്ചു മന്ത്രിക്കുന്നു:

"ഇന്നലെ രാത്രി അദ്ദേഹത്തിനു ഭേദമായിരുന്നു: പുലരാനടുത്തപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഈശ്വരന്നടുക്കലേക്കു പോയി....സ്വർഗ്ഗസാമ്രാജ്യം, ശാശ്വതവിശ്രമം!....നാം അദ്ദേഹത്തെ അവിടെ കൊണ്ടുപോകുവാൻ വളരെ വൈകിച്ചു എന്നാണവർ പറയുന്നത്.... നാമതു നേരത്തെ ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്നു...."

വാക്ക കാട്ടിൽപ്പോയി കരയുന്നു. പെട്ടെന്ന് അവളുടെ പിരടിയിൽ ആരോ ഒരാൾ ശക്തിയിൽ അടിക്കുന്നു; അവളുടെ നെററി ഒരു പെരുമരത്തിൽച്ചെന്നടിക്കുന്നു. അവൾ തലയുയർത്തുന്നു. അവളുടെ എജമാനനായ ചെരുപ്പുകുത്തി മുന്നിൽ നില്ക്കുന്നതായി അവൾ കാണുന്നു.

"നീ എന്താണ് ചെയ്യുന്നത്, ചെററേ?" അയാൾ ചോദിക്കുന്നു. "കുട്ടി കരയുന്നു; നീയോ കിടന്നുറങ്ങുകയും."

അയാൾ അവളുടെ ചെകിട്ടത്ത് ഒരടി അടിക്കുന്നു. അവൾ തല കുലുക്കുന്നു; തൊട്ടിലാട്ടുന്നു; തൻെറ താരാട്ട് മുറുമുറുക്കുന്നു. പച്ചപ്പാടും, കാലുറയുടേയും കുട്ടിയുടെ ഉടുപ്പുകളുടേയും നിഴലുകളും വിറച്ചുകൊണ്ട് അവളുടെ നേരെ കണ്ണിറുക്കിക്കാണിക്കുന്നു; വീണ്ടും വേഗത്തിൽ അവളുടെ തലച്ചോറിൽ അവ കടന്നുകൂടുന്നു. വീണ്ടും അവൾ ജലമയമായ ചളികൊണ്ടുമൂടിയ ആ പാത കാണുന്നു. പുറത്തു ചെറുതോൽസ്സഞ്ചികൾ പേറുന്ന മനുഷ്യരും നിഴലുകളും നിലത്തുകിടന്ന് അന്തംവിട്ടുറങ്ങുന്നു. അവരുടെനേരെ നോക്കുമ്പോൾ വാക്കയും ഉറങ്ങുവാൻ, വികാരവൈവശ്യത്തോടെ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. സന്തോഷത്തോടെ അവൾ കിടക്കുമായിരുന്നു; പക്ഷെ അമ്മ പേലഗേയ അടുത്തുവന്ന് അവളെ തിടുക്കപ്പെടുത്തുന്നു. അവർ ജോലി അന്വേഷിച്ചു പട്ടണത്തിലേക്കു പോവുകയാണ്.

"ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള സ്നേഹം മുൻനിർത്തി എനിക്ക് ഒരു '*കോപ്പെക്ക്'തരണേ," അവളുടെ അമ്മ കണ്ടെത്തുന്ന ഓരോരുത്തനോടും പറയുന്നു, "ഈശ്വരോചിതമായ കരുണ കാണിക്കണേ, അലിവുള്ള മാന്യന്മാരേ!"

"ഈ കുഞ്ഞിനെ എനിക്കു തരൂ", സുപരിചിതമായ ഒരു സ്വരം ഉൽക്രോശിക്കുന്നു. "കുട്ടിയെ എനിക്കു തരൂ" ആ ശബ്ദംതന്നെ ആവർത്തിക്കുന്നു! പക്ഷെ ഇത്തവണ കോപത്തോടെയും തീക്ഷ്ണമായും, "നീയുറങ്ങുകയാണ്, മൃഗമേ!"

വാക്ക ചാടിയെഴുന്നേല്ക്കുന്നു. ചുററും നോക്കിക്കൊണ്ട് താനെവിടെയാണെന്ന് അവൾ ഓർമ്മിക്കുന്നു. പാതയുമില്ല, പേലഗേയയുമില്ല, ആളുകളുമില്ല മുറിയുടെ ഒത്തനടുക്ക് കുഞ്ഞിനു മുലകൊടുക്കുവാൻ വന്ന അവളുടെ എജമാനത്തിമാത്രമുണ്ട് നില്ക്കുന്നു. തടിച്ചു, പരന്ന ചുമലുകളുള്ള ആ സ്ത്രീ കുഞ്ഞിനെ മുലകൊടുത്താശ്വസിപ്പിക്കുമ്പോൾ വാക്ക നിശ്ചലയായിനിന്ന് അവളുടെനേരെ നോക്കുകയും അവൾ അതവസാനിപ്പിക്കുംവരെ കാത്തുനില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ജനാലിന്നു പുറത്ത് അന്തരീക്ഷം നീലിമ കോലുന്നു; നിഴലുകൾ മങ്ങുന്നു; തട്ടിലുള്ള പച്ചപ്പാട് വിളറുന്നു. ഉടൻതന്നെ പ്രഭാതമാവും.

"ഇതിനെ എടുക്ക്", തൻെറ രാത്രിയുടുപ്പിൻെറ കുടുക്കുകളിട്ടുകൊണ്ട് എജമാനത്തി പറയുന്നു. "അതു കരയുകയാണ്! കണ്ണു പററിയിട്ടുണ്ട് അതിന്!"

വാക്ക കുട്ടിയെ എടുക്കുന്നു. അതിനെ തൊട്ടിലിൽ കിടത്തുന്നു, വീണ്ടും തൊട്ടിലാട്ടുവാൻ തുടങ്ങുന്നു. നിഴലുകളും പച്ചപ്പാടും മാഞ്ഞുമറയുന്നു. അവളുടെ തലച്ചോറിനെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുവാൻ ഇപ്പോൾ ഒന്നുമില്ല. എന്നിട്ടും, മുമ്പിലെപ്പോലെ, അവൾ ഉറങ്ങുവാൻ കൊതിക്കുന്നു; വികാരാവേശത്തോടെ കൊതിക്കുന്നു. വാക്ക തൊട്ടിലിൻെറ വക്കത്തു തൻെറ തലവെക്കുകയും, ഉറക്കത്തെ ആട്ടിയോടിക്കുവാനായി തൻെറ ശരീരം മുഴുവനുമുപയോഗിച്ച് തൊട്ടിൽ ആട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ അവളുടെ കണ്ണോളുകൾ വീണ്ടും അടഞ്ഞുവീഴുന്നു; അവളുടെ തല കനക്കുന്നു.

"വാക്ക, അടുപ്പിൽ തീ കൂട്ട്", വാതിലിന്നു പുറകിൽനിന്ന് അവളുടെ എജമാനൻെറ സ്വരം മുഴങ്ങുന്നു.

താല്പര്യം: ഒടുക്കം, എഴുന്നേല്ക്കുവാനും ദിനകൃത്യങ്ങൾ തുടങ്ങുവാനുമുള്ള സമയമായി. വാക്ക തൊട്ടിൽ വിട്ടെഴുന്നേററു വിറകെടുക്കു

* ഒരു റഷ്യൻനാണ്യം.

(ശേഷം 8–ാംപേജിൽ)

ചന്ദ്രിക ഔഷധസോപ്പ്

(Regd.)

ചൊറി, ചുണങ്ങ്, മൊരിച്ചുണങ്ങ്, താരൻ, മുഖക്കുരു, വരട്ടുചൊറി, പുഴക്കടി, നിറഭേദങ്ങൾ എന്നിവക്കു കൈകണ്ട സിദ്ധൌഷധം.

സോപ്പ് കട്ട 1-ക്ക് 12 ണ. 3 കട്ടയിൽ കുറഞ്ഞു വി. പി. അയക്കുന്നതല്ല

സിദ്ധവൈദ്യാശ്രമം, ഇരിങ്ങാലക്കുട

സി. ആർ. കേശവൻ വൈദ്യർ.

Thomas P. Matheikal B. A., B. L.,
Dist. Munsif & 1st. Class Magistrate.

സി. ആർ. കേശവൻ വൈദ്യർ അവർകൾക്ക്,
സിദ്ധവൈദ്യാശ്രമം, ഇരിങ്ങാലക്കുട.

തൊടുപുഴ,
14—7—1120.

മാന്യരെ,

നിങ്ങൾ സദയം അയച്ചുതന്ന "ചന്ദ്രിക ഔഷധസോപ്പ്" ഞാനും എൻെറ കുട്ടികളും ഉപയോഗിച്ചുനോക്കി. നാലഞ്ചു മാസമായി എൻെറ കുട്ടികൾക്കു പിടിപെട്ടിരുന്ന വരട്ടുചൊറി, വട്ടച്ചൊറി, ഒടിയിലുണ്ടായിരുന്ന കറുത്ത ചൊറി ഇവ ഇപ്പോൾ നിശ്ശേഷം മാറിയിരിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതിൽ വളരെ സന്തോഷമുണ്ട്. ഞങ്ങൾ തുടർച്ചയായി പല ചികിത്സകളും നടത്തിയെങ്കിലും ഫലം കണ്ടത് നിങ്ങളുടെ ചന്ദ്രിക സോപ്പ് ഉപയോഗിച്ചതിനു ശേഷമാണ്. നിങ്ങൾക്കു സർവ്വവിജയങ്ങളും ആശംസിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

(ഒപ്പ്)

സ്റ്റോക്കിസ്റ്റ്സ്:—1. S. നാഥം & കമ്പനി, പാലക്കാട്. 2. കൃഷ്ണവിലാസം ജനറൽ മെഡിക്കൽ സ്റ്റോഴ്സ്, പാലക്കാട്. 3. ഓറിയൻറൽ സ്റ്റോഴ്സ്, ചിററൂർ. 4. കുട്ടൻ & കമ്പനി, തൃശ്ശൂർ. 5. മാമ്പിള്ളി ഡിസ്പൻസറി, ആലുവ. 6. T. S. കൃഷ്ണൻ & ബ്രദേഴ്സ്, തൊടുപുഴ. 7. കളരിക്കൽ മെഡിക്കൽ സ്റ്റോഴ്സ്, കോട്ടയം. 8. കെ. സി. മാത്യു & കമ്പനി, കോഴഞ്ചേരി. 9. ലില്ലി & കമ്പനി, ആലപ്പുഴ. 10. സെൻറ് തോമ്മസ് ഏജൻസീസ്, പാലാ. 11. വി. കെ. കരുണാകരൻ ബ്രദേഴ്സ്, എറണാകുളം.

ഉറക്കഭ്രാന്ത്

(5-ാം പേജ് തുടർച്ച)

വാൻ വിറകുപുരയിലേക്കോടുന്നു. അവൾക്ക് ആനന്ദമായി. ഉരിയ്ക്കുമ്പോഴെന്നപോലെ അതുകലശലായി ഉറക്കമില്ലായ്മകൊണ്ടുള്ള പൊറുതികേട് ഓടുമ്പോഴും നടക്കുമ്പോഴും അനുഭവപ്പെടുകയില്ല. അവൾ വിറകു കൊണ്ടുവന്നു അടുപ്പിൽ തീകൂട്ടുന്നു. കല്ലിച്ചു പോയ തന്റെ മുഖം ക്രമേണ ഉണർന്നുവരുന്നതും വിചാരങ്ങൾ സ്പഷ്ടങ്ങളായി വരുന്നതും അവൾ അനുഭവിച്ചറിയുന്നു.

"വാക്ക, ചായപ്പാത്രം തയ്യാറാക്ക്!", അവളുടെ എജമാനത്തി വിളിച്ചുപറയുന്നു.

വാക്ക വിറകുകൾ നുറുങ്ങുകളാക്കി ചെയ്യുന്നു; അവ ചായപ്പാത്രത്തിന്നടിയിൽ കത്തിച്ചുവെക്കുവാൻ അവൾക്ക് ഇടകിട്ടുംമുമ്പ് മറ്റൊരു കല്പന വന്നെത്തുന്നു.

"വാക്ക, എജമാനന്റെ പുറഞ്ചെരുപ്പ് തുടക്ക്!"

വാക്ക നിലത്തിരുന്നു പുറഞ്ചെരുപ്പ് തുടക്കുന്നു; അതോടൊപ്പം ആ വലിയ, അഗാധങ്ങളായ പുറഞ്ചെരുപ്പുകളിലൊന്നിൽ തലകടത്തി കുറച്ചുറങ്ങിയാൽ എന്തു രസമായിരിയ്ക്കുമെന്ന് ആലോചിയ്ക്കുന്നു.... പെട്ടെന്നു പുറഞ്ചെരുപ്പു വലിയതായി വീർക്കുകയും ആ മുറി മുഴുവൻ നിറയുകയും ചെയ്യുന്നു. ബ്രഷ് വാക്കയുടെ കൈയിൽനിന്നു വീണുപോകുന്നു. എന്നാൽ ഉടൻതന്നെ അവൾ തലകുലുക്കുകയും കണ്ണുകൾ പരത്തിമിഴിയ്ക്കുകയും, സാധനങ്ങൾ വലിയതായിട്ടില്ലെന്നും, അവ തന്റെ കണ്ണുകൾക്കുമുമ്പാകെ ചലിയ്ക്കുന്നില്ലെന്നും കാണുവാൻ ശ്രമിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

"വാക്ക, ഉമ്മറത്തെ പടവുകൾ കഴുക്.... വാങ്ങാൻ വരുന്നവക്കു നാണക്കേടാവും!"

വാക്ക പടവുകൾ കഴുകുന്നു; മുറിവൃത്തിയാക്കുന്നു; മറ്റൊരടുപ്പിൽക്കൂടി തീ കൂട്ടുന്നു; പീടികയിലേക്ക് ഓടുന്നു. എത്ര ജോലിചെയ്യാനുണ്ടെന്നോ! ഒരു നിമിഷം ഒഴിവില്ല.

എന്നാൽ, അടുക്കളയിലെ മേശക്കുമുമ്പിൽ നിന്നു ഉരുളക്കിഴങ്ങു തൊലികളയുന്നമാതിരി ക്ഷീണം നല്കുന്ന പണി വേറെയില്ല. വാക്കയുടെ തല മേശപ്പുറത്തു കുഴഞ്ഞുവീഴുന്നു; അവളുടെ കണ്ണുകൾക്കുമുന്നിൽ ഉരുളക്കിഴങ്ങുകൾ തിളങ്ങുന്നു; കത്തി അവളുടെ കൈയിൽ നിന്നു താഴെ വീഴുന്നു. അവൾക്കു ചുറുമായി തടിച്ച്, അരിശംകയറിയ അവളുടെ എജമാനത്തി, കുപ്പായക്കൈ ചുരുട്ടിക്കേറ്റി ധൃതിപിടിച്ചു നടക്കുന്നു; അവളുടെ ഉറക്കെയുള്ള സംസാരം വാക്കയുടെ ചെവികളിൽ മുഴങ്ങുന്നു. മേശക്കടുത്തു കാത്തുനില്ക്കുക, പാത്രങ്ങൾ മോറുക, തുണികൾ തുന്നുക ഇവയും വലിയ ദ്രോഹങ്ങൾതന്നെ. തനിക്കു ചുറുമുള്ള എല്ലാററിനേയും അവഗണിച്ചു തറയിൽവീണ് ഉറങ്ങുവാൻ അവൾ ആഗ്രഹിയ്ക്കുന്ന നിമിഷങ്ങളും ഉണ്ട്.

പകൽ കഴിഞ്ഞുപോകുന്നു. ജനലുകളിൽ ഇരുൾ കയറുന്നതു നോക്കിക്കൊണ്ട് വാക്ക തന്റെ ശിലീഭൂതങ്ങളായ കവിൾത്തടങ്ങൾ അമർത്തുകയും എന്തിനെന്നറിയാതെ ചിരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇരുട്ട് അവളുടെ തളർന്നുവീഴുന്ന കണ്പോളകളെ താലോലിച്ച് അടുത്തുതന്നെ ഗാഢനിദ്ര അവൾക്കു ലഭിയ്ക്കുമെന്നുറപ്പുകൊടുക്കുന്നു. പക്ഷെ, സന്ധ്യയാകുമ്പോഴേക്ക് ചെരുപ്പുകുത്തിയുടെ മുറികൾ മുഴുവൻ സന്ദർശകന്മാരാൽ നിറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു.

"വാക്ക, ചായപ്പാത്രം ശരിയാക്ക്!", എജമാനത്തി അലറുന്നു.

അതൊരു ചെറിയ ചായപ്പാത്രമാണ്. അതിഥികൾക്ക് ചായകുടിച്ചു തൃപ്തിയാകുമ്പോഴേക്ക് അതിൽ അഞ്ചുതവണ വെള്ളം തിളപ്പിയ്ക്കേണ്ടിവന്നു. ചായക്കുശേഷം വാക്ക ഒരു മണിക്കൂർ മുഴുവൻ ഒരിടത്തു അനങ്ങാതെനിന്ന് അതിഥികളെ നോക്കുകയും ആജ്ഞകൾ പ്രതീക്ഷിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

"വാക്ക, ഓടിപ്പോയി . മൂന്നു കുപ്പി ബീർ വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവാ!"

വാക്ക നിന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നും ചാടുന്നു. ഉറക്കത്തെ ആട്ടിയോടിയ്ക്കുവാനായി അവൾ കഴിയുന്നത്ര വേഗത്തിൽ ഓടുവാൻ ശ്രമിയ്ക്കുന്നു.

"വാക്ക, വോഡ്ക വാങ്ങിവാ! വാക്ക, കോക്ക്സ്ക്രൂ എവിടെ? വാക്ക, മീൻ വൃത്തിയാക്ക്!"

ഒടുക്കം അതിഥികൾ പോകുന്നു; തീ കെടുന്നു; എജമാനനും എജമാനത്തിയും കിടക്കുവാൻ പോകുന്നു.

"വാക്ക; തൊട്ടിലാട്ട്", അവസാനത്തെ കല്പന മുഴങ്ങുന്നു.

അടുപ്പിൽ ഒരു ചീവീട് മൂളുന്നു. തട്ടിന്മേലുള്ള പച്ചപ്രകാശവും, കാലുറകളുടേയും കുട്ടിയുടെ ഉടുപ്പുകളുടേയും നിഴലുകളും വീണ്ടും വാക്കയുടെ അർദ്ധോന്മീലിതങ്ങളായ നേത്രങ്ങൾക്കുമുമ്പിൽ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്നു. അവ അവളുടെനേരെ കണ്ണിറുക്കിക്കാണിയ്ക്കുകയും അവളുടെ തലച്ചോറിനെ അസ്പഷ്ടമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

"ബായു, ബായുഷ്കി, ബായു" അവൾ മന്ത്രിയ്ക്കുന്നു. "ഞാനൊരു പാട്ടു പാടാം...."

എന്നിട്ടും കുട്ടി കരയുന്നു; അതു കരഞ്ഞ് തന്നെത്താൻ ക്ഷീണിപ്പിയ്ക്കുന്നു. വാക്ക വീണ്ടും ചളികെട്ടിയ ആ നിരത്തും, സഞ്ചികൾ പേറിയ ആളുകളെയും, പേലഗേയയേയും, അച്ഛൻ യെഫീമിനേയും കാണുന്നു. അവൾ ഓക്കുന്നു. അവൾ എല്ലാവരേയും തിരിച്ചറിയുന്നു. എന്നാൽ അവളുടെ അർദ്ധനിദ്രയിൽ, തന്റെ കൈകാലുകൾ ബന്ധിയ്ക്കുകയും, തന്നെ ചതക്കുകയും, തന്റെ ജീവിതം മുടിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആ ശക്തിയേതെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ അവൾക്കു കഴിയുന്നില്ല. അവൾ തനിയ്ക്കുചുറും നോക്കുന്നു. എന്നെന്നേക്കുമായി ഒഴിച്ചുകളവാനായി അവൾ ആ ശക്തിയെ തിരയുന്നു. പക്ഷെ അവൾക്കതു കാണ്മാൻ വയ്യ. ഒടുവിൽ, ദ്രോഹം സഹിയ്ക്കുവയ്യാതെ, അവൾ തന്റെ മുഴുവൻ ബലവും, മുഴുവൻ കാഴ്ചയും ഉപയോഗിച്ചു യത്നിയ്ക്കുന്നു. അവൾ മുകളിൽ കണ്ണിമക്കിക്കാണിയ്ക്കുന്ന ആ പച്ചപ്പാടു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നു. കുട്ടിയുടെ കരച്ചിൽ കേട്ടുകൊണ്ടിരിയ്ക്കെ, തന്റെ ഹൃദയത്തെ ചതക്കുന്ന ശത്രു ആരെന്ന് അവൾ കണ്ടെത്തുന്നു.

ശത്രു ആ കുട്ടിയാണ്.

വാക്ക ചിരിയ്ക്കുന്നു. അവൾ ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നു. ഇത്ര സരളമായ ഒരു സംഗതി അവൾ ഇതിന്നുമുമ്പൊരിയ്ക്കലും കാണാതിരുന്നതെന്തേ? പച്ചപ്പാടും, നിഴലുകളും, ചീവീടും, എല്ലാവരും, ചിരിയ്ക്കുകയും ഇതിനെക്കുറിച്ച് ആശ്ചര്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതായി തോന്നുന്നു.

ഒരാശയം വാക്കയെ ആവേശിക്കുന്നു. അവൾ സ്ററൂളിൽനിന്ന് എഴുന്നേല്ക്കുന്നു. പരത്തിച്ചിരിച്ചും, കണ്ണുകൾ ഇമവെട്ടാതെയും അവൾ ആ മുറിയിൽ ഉടനീളം നടക്കുന്നു. തന്റെ കൈകാലുകൾ കെട്ടിയിട്ടിരിയ്ക്കുന്ന ആ കുട്ടിയിൽനിന്നും താമസമെന്യേ രക്ഷ കിട്ടുമെന്ന വിചാരം അവളെ സ്പർശിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു; അവളതിൽ ആഹ്ലാദംകൊള്ളുന്നു. കുട്ടിയെ കൊല്ലുക, എന്നിട്ട് ഉറങ്ങുക, ഉറങ്ങുക, ഉറങ്ങുക....

പുഞ്ചിരിതൂകിയും, കണ്ണിറുക്കിയും, പച്ചപ്പാടിനെ വിരലുകൾകൊണ്ടു ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയും, വാക്ക തൊട്ടിലിന്നടുത്തേക്കു പതുങ്ങിച്ചെന്നു കുട്ടിയ്ക്കുമീതെ കുനിയുന്നു.... കുട്ടിയെ ശ്വാസംമുട്ടിച്ചു കൊന്നതിന്നുശേഷം അവൾ നിലത്തുവീഴുകയും, ഉറങ്ങുവാൻ തനിയ്ക്കു കഴിയുമെന്ന വിചാരം നല്കിയ ആനന്ദത്താൽ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട്, ഒരു നിമിഷത്തിന്നുള്ളിൽ, മരിച്ച ആ കുട്ടിയെപ്പോലെ അഗാധനിദ്രയിൽ ആണ്ടുപോവുകയും ചെയ്യുന്നു.

[തർജ്ജമ: എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ]